

LETNIK XXVI.
1979-1980

VSEBINA

Črtomir Šinkovec: Zimska pravljica	97
Vojan T. Arhar: Družinica	99
Ilka Vaštetova: Prešernovo poslanstvo	100
Nada Kraigher: Iz moje tržaške mape	102
Vojan T. Arhar: Snežak	105
Vlado Firm: Osel Riko	106
Vojan T. Arhar: Pustovanje	108
Natečaj	109
Kotiček za najmlajše:	
Vera Poljšak: Nezgoda	110
Kaj bo nastalo?	111
Janez Trdina: Vile	112
Meta Rainer: Vesela pesem	112
Zanimivosti	113
Iz naših šol: Lojze Abram: Nov letnik »Male Gaje«	114
Šport: Ivan Furlanič - Mario Šuster- šič: Olimpijske igre	115
Zapojmo veselo: Aleksander Jerič - Svetko Grgič: Travnaj uop'nske	116
Šolarji pišejo	117
Stana Vinšek: Na gugalnici	118
Vojan T. Arhar: Krmilnica	121
Urednikova beležnica	124
Za bistre glave	127
Za spretne roke: Vera Poljšak: Prizma 3. stran platnic	

Ilustracije za 4. številko Galeba so naredili:
Marjanca Jemec - Božič (str. 97, 98, 99);
Marjeta Cvetko (str. 121); Eva Fornazaric
(str. 105); Božo Kos (str. 106, 107, 108);
Jasna Merkú (str. 118); Jelka Reichman
(str. 103, 104, 112); Bine Rogelj (str. 99);
Magda Tavčar (str. 110, 111, 3. plat.).

Priloga: Poimenovane šole, Tolminski punt -
besedilo: Evgen Dobrila, slike: Lojze Abram,
risbe: Klavdij Palčič.

LETNIK XXVI.
JANUAR 1980
ŠTEVILKA 4

Mesečnik (8 številk)

Izdaja:

Založništvo
tržaškega
tiska, Trst

Glavni in odgovorni urednik:
Lojze Abram

Uredništvo in uprava:
Ul. G. Amendola 12
34134 Trst - Tel. 415534

Tiska:
Graphart, Trst - Tel. 772151

Naslovna stran:
Alan Švara, 4. r. OŠ
»Fran Venturini« - BOLJUNEC

Posamezna številka:
700 lir

Letna naročnina:
4.000 lir

Galeb je registriran na sodišču v
Trstu pod štev. 158 od 3.5.1954

Galeb je včlanjen v
zvezo periodičnega ti-
ska USPI (Un. Stam-
pa Periodica Italiana)

Črtomir Šinkovec

Illustr.: Marjanca Jemec Božič

Zimska pravljica

Vdinjala se starka zima
kar čez noč je v Mrzli laz,
s plaščem, kot nihče ga nima,
je oblekla gorsko vas.

Naglo so s podstrešja smučke,
tudi sanke so nared,
pa še nečke in še pručke
je pripravil malčkom ded.

Ali kdo naj v mraz in zimo
gre brez topnih rokavic,
kdo naj gre brez kučme v zimo,
brez volnenih nogavic?

Saj je z zimo divja burja
zavihrala krog yoglov,
v dveri buta kot koštruni,
tuli kakor trop volkov.

Pa še mraz, ta zvesti sluga,
hodi z zimo kot žandar,
toda sonce nizko z juga
kaže le ugasli žar.

Sliši tarnanje na vejo
ptič, usmiljen do otrok:
»Ljubčki moji, vem za prejo,
pa čeprav sem sam ubog,
zdaj, ko mraz zapreda šipe,
rože iz ledu cveto;
a ko so cvetale lipe,
ječmen bral sem za goro,

onkraj te globoke grape,
onkraj skalnate gore:
tam pihlajo južne sape,
volna je in so ovce...

Goro volne so predice
spredle za te zimske dni,
spletle rokavic ženice,
nogavic za tri vasi...

V pismu jim kar sporočite,
da ne morete na sneg
in naslov še napišite,
pa bo kmalu kraj zadreg.«

Naglo pismo so spisali,
nanj pritisnili pečat,
ptičku so ga v kljunček dali —
z njim vzletel, vesel kot svat,

je na polja zasnežena
v Ovčjo vas tja čez gore,
kjer brnijo le vretena
in domujejo ovce...

Na vsem svetu ni skopuhov
kot so ovce zimske dni,
dati nočejo kožuhov
za tri mernike soli.

»Rade bi vam dale volno
za ozebli Mrzli laz,
a zaprek je res prepolno,
zraven pa še led in mraz...«

Škarij ni nam moč dobiti —
raki imajo jih s seboj,
ki pod ledom v strugi skriti
spijo zimski svoj pokoj.

Pajki preje naj natkejo,
spredejo naj muce vam,
če pa prošnji se uprejo,
pojte gret se v polžev hram...«

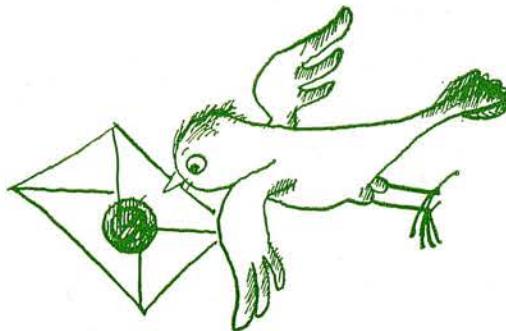
To so ovce zbeketale,
me pisale — pa klicaj —
pismo v kljunček ptičku dale,
da ponese ga nazaj,

da, nazaj, in v Mrzlem lazu
ptič otrokom pismo da —
so čakali ga na mrazu
sredi burje in snega.

»Hvala, ptič,« so se smehljali,
pisma vsi se vzradoste,
ko pa so vesti prebrali,
se oči jim orose:

»Pajki spijo, nič ne tkejo,
kaj bi z mrežo, če ni muh,
muze predejo, a prejo
rabijo za svoj kožuh...«

In ozebli, poklapani
pohite domov na peč,
prej robavsi neugnani,
mirni zdaj, kak čudna reč!

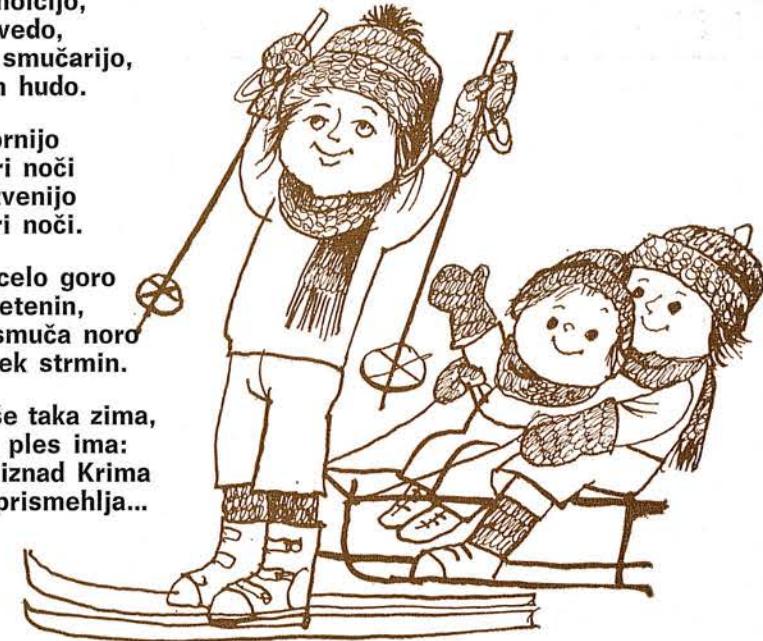

Tudi matere molčijo,
nagajivo, ker vedo,
kaj greni jim smučarijo,
pa je materam hudo.

In vretena zabrnijo
dneve tri in tri noči
in pletilke zazvenijo
dneve tri in tri noči.

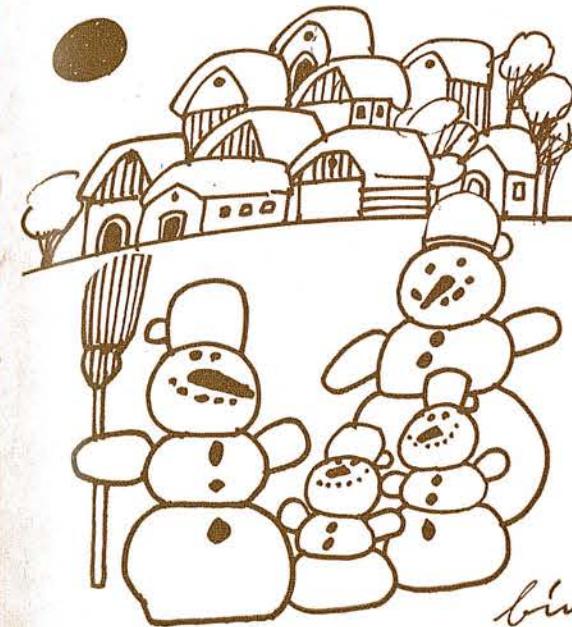
Tretji dan za celo goro
je volnenih pletenin,
tretji dan že smuča noro
se mladina prek strmin.

Mraz naj bo, še taká zima,
svoj naj burja ples ima:
v živo radost iznad Krima
se še sonce prismehlja...

Vovan Tihomir Arhar

Ilustr.: Bine Rogelj

Hiša v vasi skoraj vsaka
svojega ima snežaka.

Lotimo še mi se dela,
da bo zima bolj vesela.

Ob potoku, zraven mlinu,
naj se zbere vsa družina:

Snežka in Snežak z otroki,
z rdečim nosom, z metlo v roki.

Poleg vrbe bodo stali,
prve zvončke dočakali!

Ilka Vaštetova

PREŠERNOVO POSLANSTVO

»Dohtar gre!« je pritekla na kuhinjski prag sedemletna Jerica, srčano, živahno dekle, hčerka Metke Podbojeve, ki je že nekaj let krčmarila v gostilni »na Griču«. Jerica se je zasukala in že je tekla zopet po veži in se skrila za vežna vrata.

Zdajci se je prikazala na pragu dolga senca visokega cilindra in takoj nato je stala med vратi, od cestne svetilke ožarjena, krepka moška postava — doktor France Prešeren.

»Hov!« je skočila Jerica izza vrat in stekla po veži.

»Žaba mala, ali še ne spiš? Nu, le počakaj!« je planil Prešeren za njo proti kuhinji.

»Mama! Držite jo! Zastrashila me je!« je smeje se tožil malo nagajivko, ki se je skrivala za okroglo materino postavo.

Poizkušal jo je ujeti.

»Haha! Hahaha! Ne boste me ujeli!« se je smejal.

A Prešeren je brž vrgel palico iz rok in zagrabil z obema rokama hkrati — okrog zastavne gospe Metke — malo nagajivko za balonaste rokavce.

»Aha! Te že imam! Hohoho!«

»Hahahaha!« so zaregljala dekleta po kuhinji.

Ujeta gospa Metka je komaj prestregla Prešernov cilinder.

Prešeren in Čop

»Takoj naju izpustite!« se je ujezila. »Kar s kuhalnico vas bom! Marička, daj mi jo, no!«

»Uh, saj bom priden!«

Izpustil jo je in si popravljal frak, ki mu je bil že nekoliko tesen — znamenje Metkine dobre kuhinje in Prešernovih prekoračenih tridesetih let.

»Takoj v sobo!«

»Gospod doktor! Če takoj ne ubogate, vam prinesem najslabši kos,« je zapretila Metkina najstarejša hčerka, brhka šestnajstletna Marička, ki je jemala pekvo iz pečice.

»Oh, sladki Maridel, ne bodi trdščen! Saj se vendar poznavata, odkar si na svetu! Kaj pa imaš dobrega nočoj?« je pristopil in ji položil roko okrog ramen.

»Srno v omaki.«

»Ejsa! Že grem, že grem!« je odhitel proti sobi. Vesel ženski smeh je planil za njim. Vedele so, da se le dela takšnega snedeža, v resnici pa mu je bilo splošno le malo do jedi.

»Palico!« je zakričala Jerica in pograbila palico, ki jo je pozabil na stolu. Skočila je za Prešernom v sobo.

»Gospod doktor! Palico ste pozabili,« mu je mala Jerica pošeplnila za hrbotom.

»Saj res!« se je ozrl in pridržal dekletce za roko. »Čuj, Jerica! Ali skočiš gor h gospodu Kastelcu? Reci mu, da ga prosim, naj pride dol. Na, pot ti plačam že naprej.«

Jerici so se zasvetile poredne oči, ko je njen »dohtar« privlekel iz sukneje zavitek sladkorčkov in ji ga potisnil v ročico. S srečnim nasmehom je odskakljala v prvo nadstropje, kjer je stanoval licejski skriptor Kastelic.

Čez nekaj trenutkov je sedel svetlolasi vitki Kastelic ob Prešernovi strani poleg Zupana.

»Tukaj jih imaš,« je dejal pesnik in položil pred Kastelca šop popisnih listov.

»Aha!« se je razveselil skriptor in se takoj zatopil v branje. Čim dalje je bral, tem bolj mu je obraz žarel. Včasih mu je planila rdečica preko žensko nežnega obraza.

»Za'Čbelico?« je vprašal Zupan. Prešeren je pokimal.

Zupan se je poln temnih slutnj po strani ozrl na rokopis:

»Hm — 'Sršeni'? Ali močno pikajo?«

Kastelic ga je po strani pogledal in bruhnil v smeh:

»Haha! Le poslušaj tegale:

»Brez cetov teče vir mu Hipokrene in esov v pesmah njega najti ni!«

»Zatorej nimajo nobene cene, zato so pesmi tiste brez soli.«

»Hm! Ali se samo vame zaletuje?« je Zupan z nervoznim smehom prijal za rokopisne liste.

»O, tudi druge je počastil s svojim strupenim pikom — kar beri!« in s pogledom je vprašal Prešerna.

Prešeren pa mu je odgovoril le z ironičnim nasmehom.

»Že celo uro sem te pričakoval na oknu. Kje pa si bil?«

»Doma. Sežigal sem svoje pesniške prvence.«

»Vandal! Rajši bi jih popravil in meni prinesel za 'Čbelico'!«

V Prešernovih očeh se je užgal blisk. Molče je odkimal... Kaj vedo njegovi znanci o poslanstvu, ki je njemu žareče zapisano v srcu: Le najlepše od vsega lepega položi v svoj materin jezik. Le najlepše, da dvigne v narodu vero v neizčrpno globino njegovega zaklada — jezika, zaupanje v njegovo silo in ljubezen do njegovih milih glasov...

(Odlomek in »Romana o Prešernu«)

Naš papači

Ker ste mi že zadnjič očitali, da smo skozi vseh toliko in toliko povesti enako majčeni in brbrkasti, bomo pač v tej poslednji večji. Recimo takole: od osem do trinajst let.

Seveda so otroci prav v teh letih najbolj nerodni. Pa, če me spomin ne vara, tudi rahlo nesrečni.

Sprašujete zakaj?

Preprosto zavoljo tega, ker se otrok v tistih nerodnih letih ne moreš prav odločiti, kaj si, oziroma kaj bi rad bil. V tistih letih si namreč lahko še otrok ali pa že mladi človek.

To ni niti tako slabo, me boste prekinili, po želji!

Je in ni. Vsi si želimo čimprej dorasti in postati na las podobni ali pa različni od vzorov, ki jih poznamo iz življenja ali iz podob. So pa tudi časi, ko smo v takih nerodnih letih hudo nesrečni.

Tudi vi trije? In kljub temu, da ste imeli NAJ-PAPAČIJA?

Da. Kljub vsemu. Najhujše pa je bilo tedaj, ko smo ugibali, kaj se mu je zgodilo. Tkrat si je prav gotovo vsakdo izmed nas vroče želel, ne le da bi bil majčen in droban, pač pa da bi postal celo še manjši... tako drobcen in nebogljén, da bi ga kdorkoli od odraslih vzel v naročje in ga zazibal v sladek sen...

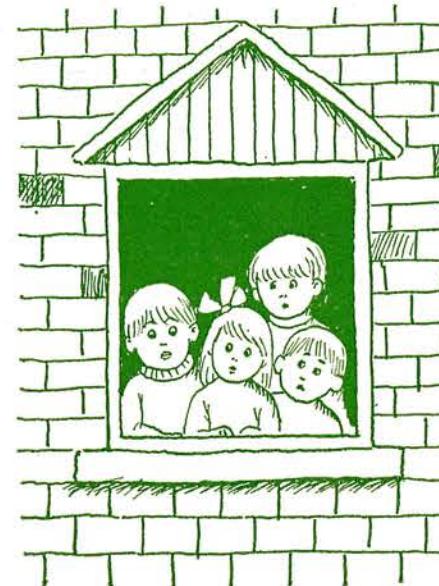
Pa kako naj verjamemo, boste rekli, da so otroci, kakršni ste bili vi trije, ki skozi vse povesti trdijo, kako so srečni in zadovoljni, da imajo najmočnejšega, lepšega in najbolj pametnega papačija vseh panov... tako pametnega, da prihaja domov le na redke čase in tako naprej... kako je takim otrokom mogoče verjeti, da so nesrečni? Kaj ni to malce zmedeno?

Je. Zmedeno in zamotano, kakor je marsikaj v življenju. A je le resnično. V življenju je sploh vse res — to in ono, črno in belo, dobro in zlo. Vse resnično in človeško razumljivo. Razen tega, kdo ve, ali bi svojo srečo sploh zazrli, če nas ne bi doletela tudi nesreča? Menim, da ne.

In kaj se je torej zgodilo? Ste svojega papačija izgubili?

Izgubili smo ga šele pozneje. Najprej smo izgubili našo nono, nato mamo in nato šele papačija. Navsezadnje pa še nonota. V razmeroma kratkem času so nas vsi zapustili in nas porinili sredi življenja. Splet dogodkov nas je odrnil v življenje, kakor odrinejo ptice svoje mladiče iz gnezda, brž ko se nauče leteti.

A to je bilo pozneje, boste rekli, kaj pa se je zgodilo poprej?

Poprej pa nas je zadela nesreča kakor strela z jasnega! Lepega julijskega večera leta 1920... pa naj povem skrajna.

Tisti dan je od ranega jutra potekal natanko tako kot vrsta drugih dni v tednu. Ne trdim, da ne bi bil tudi tisti dan nekaj posebnega, to ne. Prav vsak novi dan nam je prihajal naproti svež in iznajdljiv, tako prikupen, da smo takoj veselo poskakali iz postelj, se površno opljuskali z vodo...

Marš nazaj! so rekli mama, papači, nono ali nona, ta, ki je pač opazil, da smo pri vodovodni pipi le prekmalu opravili.

Marš nazaj! Vrat si odrgnite! Pa zobe? Ste si okrtačili zobe? In ušeša? Kaj pa za ušeši?

Pa že letiš nazaj k vodovodni pipi in si drgneš vrat in si krtačiš zobe: navpično zaradi dlesen. Gor dol in ne tja in sem.

Tako, smo že!

In do večera imaš domala mir.

S prijatelji smo se podili po Ljudskem parku, da nas je nono komaj priklical h kosilu. Pa tudi po kosilu smo se igrali v Ljudskem parku tako, da smo še pozno popoldne, že proti večeru, zvedeli, kaj se v mestu dogaja.

Pino nam je prinesel novico. Pino, ki je bil starejši od našega Nina in ki je na svoje oči videl črnosrajčnike.

Kje si jih videl?

Okrog Narodnega doma razgrajajo, je povedal. Prekledo! je še dodal ves rdeč v obraz, kdo ve, kaj se bo še danes zgodilo!

In ker nam je Pino omenil črnosrajčnike — fašistične zveri, kot jim je pravil naš papači — smo že zaslutili zlo. Tesno nam je postalo in zdelo se nam je, da so se nad mestom zgrnili zlohotno temni oblaki in da od vsepovsod prihaja kričanje in vpitje, da smo se v strahu ozirali naokrog...

A prav takrat ni bilo videti nič takega v naši ulici. Če si se otresel tesnobe in s trezimi očmi poškilil nakrog, si moral opaziti, da se ljudje obnašajo povsem vsakdanje... Tam gre ženica po cesti. V eni roki nosi nakupovalno mrežo, z drugo vleče za seboj otročka. Otrok se obira... Pojdova nazaj v park, moleduje, ne še domov, nona, še ne!

Na koncu ulice zbijajo žogo večji fantje. Po našem pločniku Natalija skače čez napeto vrvico in črna mačka prečka ulico.

Črna mačka — nesreča.

In znova ti meče tesnoba dolge, temne sence vsenaokrog. Iz njih se izvijejo črnosrajčniki, ki so prejšnji teden rogovolili po naši ulici in odpeljali Urbasa.

Zakaj ga peljejo? si spraševal odrasle, ne da bi prejel odgovora. Kaj je storil? si se vprašal, ker si Urbasa dobro poznal.

Urbas, oštir, ki je imel vedno cukerček za pridne otroke in jim vselej verjel, da so pridni.

Si priden? te je vprašal in že vlekel iz žepa pisanega telovnika zavit cukerček.

Na, je dodal in te pobožal po licu, saj ve, da si priden, cocco!

Tudi nonovo pojasnilo, da Urbasa zenejo v zapor, ker je Slovenec, ti ni reklo ničesar.

Gledal si žalostno povorko in bil ves zmeden: črnosrajčniki spredaj, črnosrajčniki zadaj, vmes pa uklenjeni Urbas. In tolpa smrkolinov, ki se dere in prepeva.

Zakaj?

Naenkrat ti temne misli pretrgajo kriki — goriii, goriii!!! Kje gori? Kaj gori? kako...? Kaj...? Narodni dom so zažgali — zverine!

Vsa okna v naši ulici so oživela.

Za meno! zakliče Pino in že se v diru poženeš za njim v vežo in po

stopnicah navzgor do podstrehe... V temi se spotikaš ob tramove, z rokami ometavaš pajčevine in se nazadnje stisneš k lini in bolšičiš v temo...

Resnično gori. Ognjeni zublji...

Fašistična zver steguje dolge, gibke, svetle kremlje visoko v temno nebo. Iskre se vsipajo v sene okrog in znova zažari iz teme ognjeni jezik in plane kvišku z novo silo...

Strmiš in ne moreš odmakniti pogleda od pošastnega prizora. Stiskaš se k ostalim, da bi v sebi premagal strah in tesnobo. Prav oddahneš si, ko zaslišiš na stopnišču mamin glas.

Za božjo voljo, otroci, kje pa ste? Povsod vas že iščem!

A tudi doma se podijo po kotih strahovi in tesnobe.

Mama si lomi roke in tiho vzdihuje. Nono jo totaži.

Ne skrbi, pravi s čudno mehkim glasom, saj se mu ne bo nič zgodilo, ne boj se, saj bo vsak čas tu!

Kje je papači? se nenadoma prestrašiš in pogoltnes vprašanje, ker se zbojiš odgovora.

Brez iger in razposajenega smeha ležeš spat in si tiščiš oči, da bi zbrisal podobe strahov:

— črnosrajčnikov, ki ženejo uklenjenega moža,

— ognjenih zubljev, ki segajo do neba,

— ljudi, ki v Narodnem domu gorijo... oh, ne, ne! zakričiš, sedeš na posteljo in se trudiš, da bi potolažil sebe in druge... Ne, ne, naš papači tega ne bo dovolil! Nikdar ne bo dovolil, da bi živi ljudje zgoreli...

In še slutiš ne, da naš papači tudi v resnici ni mogel prenesti, da bi ljudje zgoreli v Narodnem domu. Odločno se je uprl in vzpodobil ljudi, da so skupaj nasilno odprli vrata in reševali preplašene ljudi in jih branili pred napadi drhal.

O teh dogodkih je poročal naslednjega dne Slovenski Narod. Očividec je napisal tudi, da so fašisti našega papačija obdolžili, češ, da je kot komunist sam vrgel bombe v Narodni dom. Pretepli so ga in odpeljali v zapor.

A tisti večer tega še nisi mogel vedeti. Takrat tudi nisi mislil na to, da bodo domači preždeli vso dolgo noč v bojazni, preden bodo zvedeli vso resnico. Tisti večer še nisi mogel vedeti, kako boš hodil dan za dnem z mamo in nosil papačiju hranovo v zapor. Vse te reči so bile takrat že zavite v gosto meglo prihodnosti.

Takrat si se oklenil misli in vere, da je naš papači NAJ v vsem in v brezmejem zaupanju, da je vedno zmagovit in nepremagljiv, odločno odpolid strahove in navsezadnje mirno zaspal.

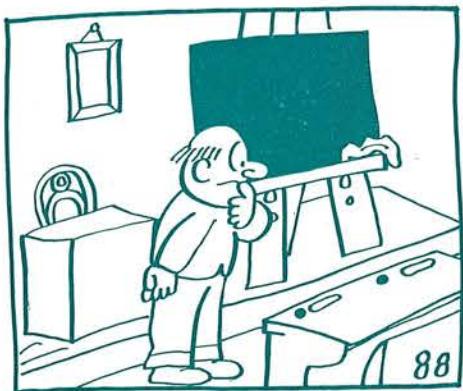
KONEC

Vojan Tihomir Arhar
Ilustr.: Eva Fornazarič

Snežak

Tiše kot sanjav oblak
v mrazu pride k nam snežak.
Bela nosi oblačila
od kožuha do perila,
bele rad ima kravate,
rokavice, šal, copate.
Metlo le ima rumeno,
pokrivalo zasmojeno
od ugaslih rdečih isker,
počen, brez ročaja pisker.
Če možak ni ravno tak,
potlej pravi ni snežak!

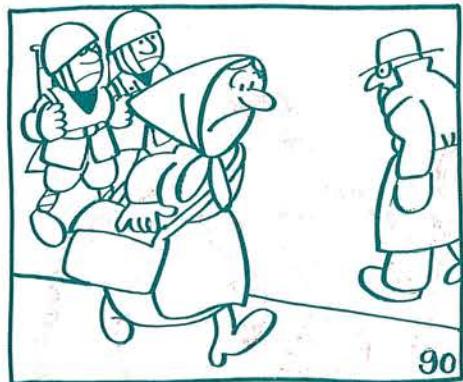
88

88. Drugi dan jih ni bilo v šolo. Učitelj si je zaman belil glavo, zakaj jih ni. Da si je Štefek kdaj privoščil nenapovedan izlet v naravo, je bil že vajen. Sicer je bil učitelj star dobrodušnež in je imel razumevanje za svoje šolarje. Nasproti učiteljeve sobe je stanoval zdravnik Mele. Z učiteljem sta bila priatelja. Ob tihih večerih sta rada šahirala in premlevala dnevne novice. Zdravnik je imel zveze z aktivisti. Njegova torba je bila vedno polna zdravil.

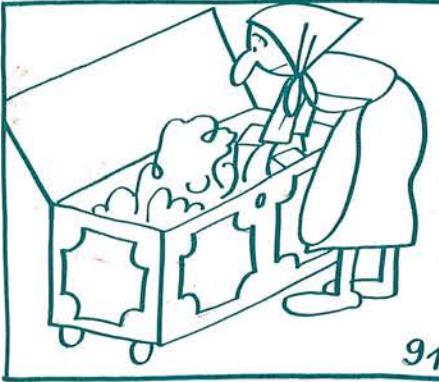
89

89. Zdravila in obvezje je dajal partizanskim slom. Pomagala mu je tudi stara Meta. Ženica je Kemperla dobro poznala in kaj pogosto jo je obiskoval. Novic je imela vedno za poln koš. Meta je bila bistra in premetena. Posedala je pred hišami, ponujala časopise in prisluškovala. Vsi so jo puščali pri miru, tudi okupatorji. Sproti je vedela, koliko vojakov je prišlo, kam so odhajali in še marsikaj drugega, kar je zelo zanimalo partizane.

90

90. Tistega dopoldne, ko se je vračala domov, je imela Meta v torbi še nekaj neprodanih časopisov. Še tesnobo v srcu je nosila torbo. Pod časopisi je imela skrit zavoj zdravil, ki ga ji je bil izročil zdravnik Mele. Izročiti bi ga morala Kemperlu, a ga že nekaj časa ni bilo k njej. »Jemnasta, ko bi vendarle že prišel.« Zanje to niso bile mačje solze. Po mestu so sršelete patrulje in agenci, da je bilo joj! Precej strahu je prestala.

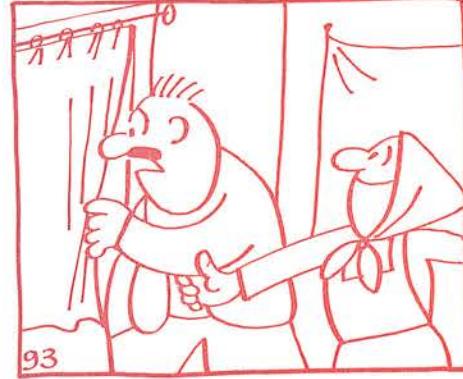
91

91. Doma je zavoj z zdravili skrila v staro skrinjo, v kateri je hranila ponošeno obliko in druge stvari. Potem se je odločila pospraviti zgornjo kamro, ki jo je oddajala v najem nemškemu stotniku. Prisluhnila je, vendar se v kamri ni nič zganilo. »Pospravim mu sobo in malo pogledam, kaj ima v kovčku.« je godrnjala Meta. Tega ni nikoli pozabila. Vedno je našla kaj zanimivega. Zdravnik Mele jo je dobro poučil, kako je treba ravnavati. Seveda je bila previdna. Nemčev se je bala.

92

92. Še preden je utegnila vstati, so se vrata s treskom odprla. Tako se je prestrashila, da so se ji kar zašibile noge. V kuhinjo je ves zadihan planil Kemperle. »Jedeta, jedeta, ti, fant, kako si me prestrasil. Kako le moreš tako vdreti v sobo!« Zbegana je strmela vanj. »Meta, nimava veliko časa. Ne utegneva. Komaj sem se v mestu izmuznil zasledovalcem. Kot sršeni so danes. Moraš me skriti, dokler se vse ne poleže!«

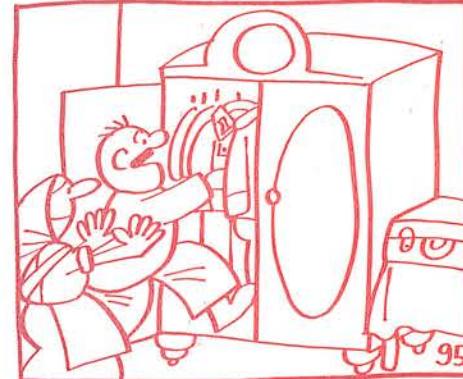
93

93. »Jemnasta, kaj pa sedaj? Kam naj te le skrijem, ko si tak dolgin. V skrinjo ne moreš, jemnasta!« Begala je po sobici in mrzlično iskala kotiček, kamor bi varno skrila Kemperla. »Meta, brž me kam spravi,« je odločno dejal Kemperle. »Za petami so mi. Ves okoliš preiskujejo. Meta je pristopicijala k njemu in ga prijela za komolec. »Jej, jej, ne bodo te dobili, ne!«

94

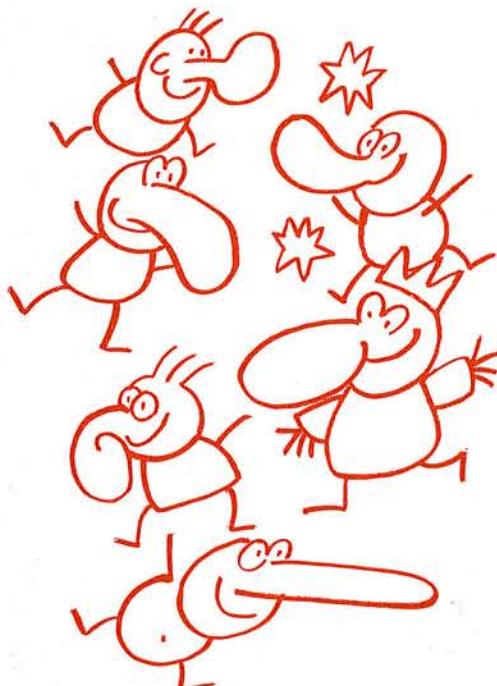
94. Tako je bila zaskrbljena, da so se ji drobne gubice na obrazu in po čelu še bolj zožile in je bila videti kot star jež. »Kar brž z menoj! Tam te prav gotovo ne najdejo. V stotnikovo sobo te odpeljem. Skrijem te v omaro. Polna je njegovih uniform. V kot se stisneš. Vse drugo le meni prepusti.« Tako je dejala stara Meta in ga že vlekla po škripajočih stopnicah v kamro.

95

95. V kamrici je Meta stopila k oknu in priprla naoknice. Pohitela je k visoki omari in jo odprla. Še preden je Kemperle lahko zinil, ga je že zrinila v omaro. »Ne dihaj in stoj kot sveča!« je zašepetal. Desno krilo vrat je pustila odprto. Brž je poravnala še uniforme, vzela iz košare pod oknom kup umazanega častnikovega perila, ki je čakalo na pranje, in ga zmetala v omaro. »Tako!« je dejala s tresočim glasom. (Dalje)

PUSTOVANJE

Ej, v kraljestvu Nosovan
je ob Pustu nori dan.

Kumara, nosati kralj,
priredi večerni bal.

Zbere se nosov vseh vrst,
kratkih, daljših kakor prst.

Majhnih, ki štrlijo v zrak,
skriviljenih kot star vijak.

Rdečih, belih kakor kost,
topih, šilastih kot ost.

Plapola na trati kres,
nos ob nosu, to je ples!

Skače kralj poskočnih nog,
iskre švigajo okrog.

Zjutraj, ko se že dani,
kihne Kumara: »Ha-či!«

Citre, gosli, oneme,
se nosovi razkrope.

Kres ugasne, neha pir,
vsepovsod zavlada mir.

Brez glasu sta dol in breg,
v kosmih naletava sneg...

NATEČAJ

Prišel je čas, da sprostite svojo bujno fantazijo, pokažete svojo iznajdljivost in izvirnost in daste duška svojim risarskim talentom. Zberite se, potegnite iz šolskih torbic barvne svinčnike, čopiče, vodne barvice, voščenke in seveda papir ter se pridno lotite dela.

Kot je že vsakoletna tradicija, razpisuje Uredništvo vaše priljubljene revije nagradni natečaj za osem osnutkov novih platnic GALEBA, ki bo izhajal v prihodnjem šolskem letu 1980-81.

Preden začnete z risanjem, pozorno preberite pogoje natečaja, da ne bo potem kaj narobe!

Risbe in izdelki v poljubnih barvah in tehnikah, po možnosti z velikimi liki, morajo biti slikoviti in izvirni ter obravnavati teme letnega razdobja, v katerem izhaja GALEB, to je od jeseni do poletja. Vsi izdelki morajo biti pokončni, v obveznem formatu 24 x 33 centimetrov, torej v skladu s formatom revije. Na vsakem morate na vidnem mestu in z velikimi črkami napisati GALEB, na hrbtni strani risbe pa geslo. Geslo je treba prepisati na ovojnico, vanjo pa zapreti listek, na katerem morate napisati svoje ime, priimek, razred in šolo, ki jo obiskujete. Zaprto ovojnico priložite izdelku. Lahko pošljete tudi več osnutkov.

Nagradnega natečaja za nove platnice GALEBA se lahko udeležijo vsi šolarji in dijaki slovenskih osnovnih in nižjih srednjih šol na Tržaškem in Goriškem ter učenci, ki obiskujejo tečaje slovenščine v Beneški Sloveniji in Kanalski dolini.

Izdelke morate poslati na Uredništvo revije GALEB najkasneje do 31. marca 1980. Poslane osnutke bo pregledala strokovna komisija in določila osem najboljših. Zmagovalci natečaja prejmejo IZBOR MLADINSKIH KNJIG. Imena nagrajencev bodo objavljena v 8. številki letosnjega GALEBA.

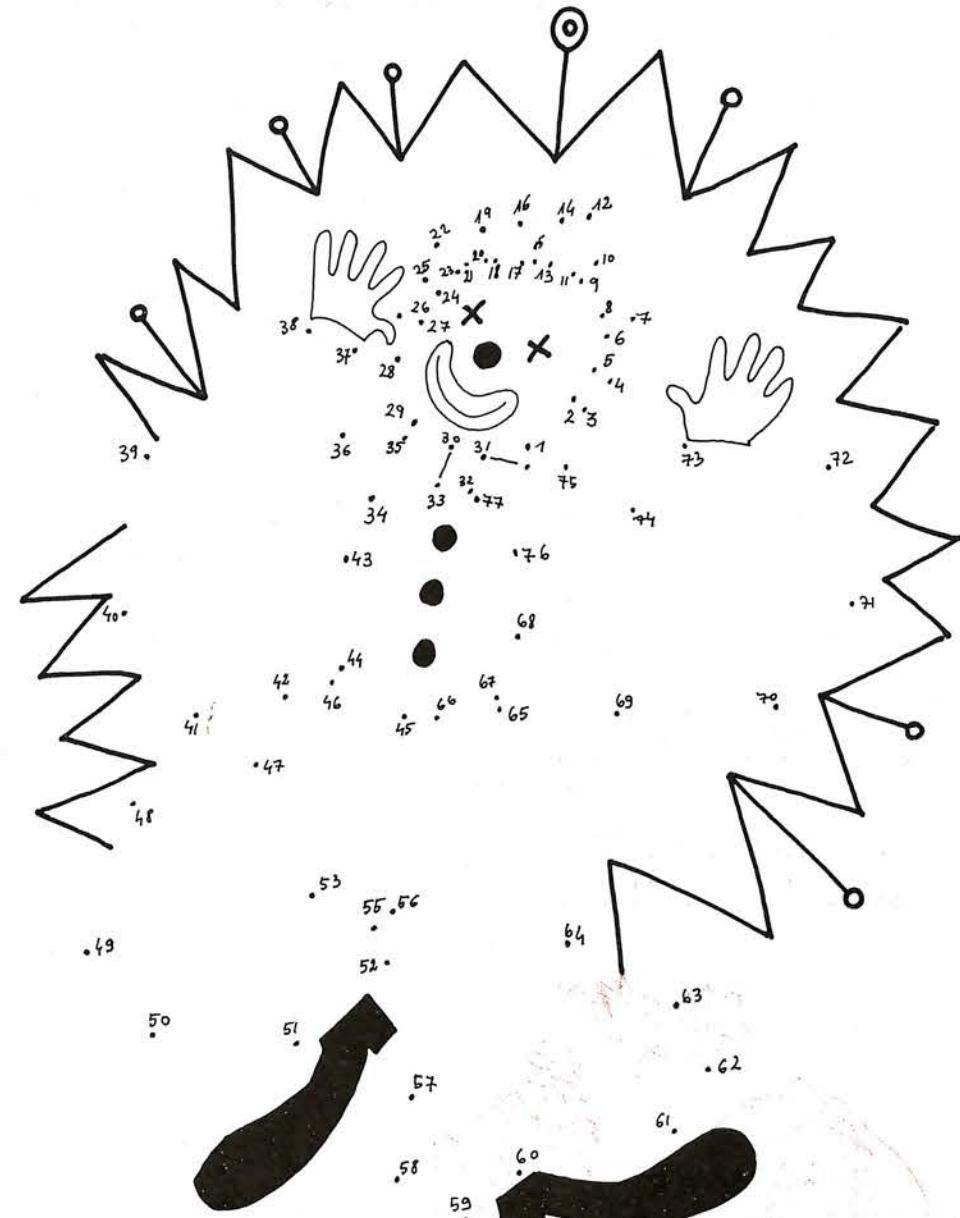
Uredništvo poslanih osnutkov ne bo vračalo in ne bo sprejemalo osnutkov, ki ne odgovarjajo pogoju natečaja.

kotiček
za
načinljive

Vera Poljšak
Ilustr.: Magda Tavčar

KAJ BO NASTALO?

Potegni ravne črte od pike do pike.
Začni pri številki 1 in nadaljuj zaporedno do številke 77.

VILE

Janez Trdina

Stare gorjanske bajke pripovedujejo o vilah, ki so nekdaj živele v samotnih gozdovih.

Vile so bile prelepne, mlade deklice, ki niso poznale ne materne ne očeta. Oblačile so se v belo tančico, ki jim je pokrivala vse telo. Las si niso spletale, padali so jim prosto do kolen z gostimi, zlatorumenimi kodri. Vendar pa so se jako marljivo česale, in to vselej ob zarji. Tako jih je človek najlaže videl, ker so bile tako zamaknjene v

to opravilo, da niso zapazile, ali so same ali ne.

Človeške družbe so se bale in ogibale, dasiravno ljudi niso sovražile, ampak so jim še dobro svetovale in jim o priliki rade kaj dobrega storile. Peti so znale tako lepo, da se jih človek nikoli ni naveličal poslušati. Tudi ples so ljubile, ali gorje tistem, ki je prišel iz zavedavosti gledat njihovo kólo. Živele so ob sadju, grozdju in gorskih zelih.

Meta Rainer

Ilustr.: Jelka Reichman

VESELA PESEM

Če bi zemlje ne bilo,
kje pa rasle bi cvetice?
Če bi zraka ne bilo,
kje pa letale bi ptice?
Če bi vode ne bilo,
kje pa plavale bi ribe?
Če bi grmov ne bilo,
kje pa rezali bi šibe?
Če neba bi ne bilo,
kje pa bi bili oblaki?
Če bi tirov ne bilo,
kod pa bi vozili vlaki?
Če gozdov bi ne bilo,
kje živele bi živali?
Če bi sonca ne bilo,
kdaj pa seme bi sejali?
Če gorá bi ne bilo,
kje pa bi bile doline?
Če ljudi bi ne bilo,
kje pa bi bile družine?
Če otrok bi ne bilo,
kje pa bi bilo veselje?
Če veselja ni na sveti,
pa ne splača se živeti!

2. POIMENOVANE ŠOLE - MARICA GREGORIČ - STEPANČIČ je več let poučevala v rojstnem Škednu. Prepotovala je vso Evropo in dobro obvladala kar sedem jezikov. V letih 1921-1923 je izdajala in urejevala mesečnik »Jadranka«. Bila je pogumna borka za uveljavitev pravic svojega naroda. Na sliki: marmornata plošča z njenim bronastim reljefom v veži sole pri Sv. Ani.

1. POIMENOVANE ŠOLE - Od 20. maja 1978 nosi tržaška osnovna šola pri Sv. Ani ime po rojakinji MARICI GREGORIČ - STEPANČIČ. Rodila se je v Škednu 2. decembra 1874. Bila je učiteljica, hkrati tudi pesnica, pisateljica, prevajalka in novinarka. Umrla je 16. februarja 1954 in je pokopana na Škedenjskem pokopališču. Na sliki: osnovna šola pri Sv. Ani v Trstu.

4. POIMENOVANE ŠOLE - VIRGILIJ ŠČEK je bil glavni pobudnik pri ustanovitvi Mohorjeve družbe in Katoliškega tiskovnega društva v Gorici. V Trstu je ustanovil tednik »Mali list«. Bil je izdajatelj in urednik mladinskih revij »Bukvice strica Janeza« in »Jaslice« in to v času, ko je fašizem zatiral slovenski tisk na Primorskem. V letih 1921-1924 je zastopal primorske Slovence kot poslanec v rimskem parlamentu. Na sliki: marmornati doprsni kip na kamnitih plošči na hodniku sole v Nabrežini.

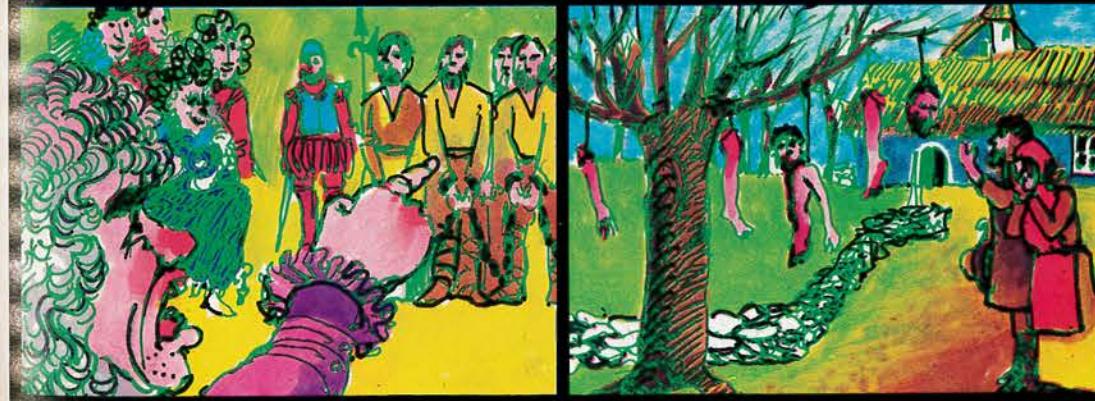
3. POIMENOVANE ŠOLE - 4. junija 1978 so poimenovali osnovno šolo v Nabrežini po VIRGILIJU ŠČEKU. Rodil se je v Trstu 1. januarja 1899. Bil je duhovnik, politik, publicist in izdajatelj. Umrl je v Ljubljani 6. julija 1948. Na sliki: osnovna šola v Nabrežini.

6. POIMENOVANE ŠOLE - PINKO TOMAŽIČ je bil zelo nadarjen. Poznal je pet jezikov. Bil je družaben. Gojil je telovadbo in šport. Ljubil je planine in še posebno naš Kras. Na univerzi je študiral gospodarske in trgovske vede. Na sliki: bronasti doprsni kip na podstavku na dvorišču sole v Trebčah.

5. POIMENOVANE ŠOLE - Slovesnost poimenovanja osnovne šole v Trebčah po narodnem heroju PINKU TOMAŽIČU je bila 24. septembra 1978. Pinko Tomažič se je rodil v Trstu 20. marca 1915. Bil je odločen borec za pravice svojega naroda in delovnega človeka časnu najhujšega fašističnega terora. Fašisti so ga ustrelili na openskem streliscu 15. decembra 1941 s še štirimi tovariši. Na sliki: osnovna šola v Trebčah.

8. POIMENOVANE ŠOLE - BIDOVCA, MARUŠICA, MILOŠA in VALENČIČA je na smrt obsodilo posebno fašistično sodišče v Trstu, predvsem zato, da bi s trdo roko strlo odpornimorskih Slovencev proti hudemu fašističnemu nasilju. BAZOVŠKI JUNAKI počivajo v slupni grobnici na pokopališču pri Sv. Ani. Na sliki: bronasti reljef BAZOVŠKI JUNAKI v veži rojanske osnovne sole.

7. POIMENOVANE ŠOLE - Osnovno šolo v Rojanu so poimenovali 3. decembra 1978 po BAZOVŠKIH JUNAKIH in tako počastili FERDA BIDOVCA, FRANJA MARUŠICA, ZVONI-MIRA MILOŠA in ALOJZA VALENČIČA, ki so padli pod streli fašističnih pušč ob zori 6. septembra 1930. Na sliki: Poslopje rojanske osnovne sole.

2. TOLMINSKI PUNT - Posestva na Tolminskem je nadzoroval Coroninijev valpet Bandel. Bil je strog in neusmiljen davčni izterjevalec; zaradi tega je bil osovražen pri kmetih.

1. TOLMINSKI PUNT - Goriški baron Coronini je odkupil tolminske gospodstvo za 46.500 golddinarjev. Odtlej so Tolminci bili njegovi podložniki. Njemu so morali kmetje plačevati višoke davke, dajati desetino in delati tlako.

4. TOLMINSKI PUNT - Vest o tem dogodku se je hitro razširila po Tolminskem. Zbral se je nad 500 kmetov - puntarjev. Vodil jih je kmet Ivan Gradnik. Oboroženi s srpi, kosami, sekirami in vilami so drveli proti Gorici.

3. TOLMINSKI PUNT - Marca 1713. leta se je skupina Tolmincev vračala z nakupljenim blagom iz Gorice domov. Izogibali so se glavne poti, da jih ne bi valptovi biriči ne srečali in jim obdavčili kupljeno blago. Toda Bandel jih je zasačil in jih dal zapreti v goriški grad.

6. TOLMINSKI PUNT - Toda baron Coronini ni držal obvez. Čim mu je vlada poslala na pomoč vojsko, je dal puntarje poloviti. Biriči so jih vklenjene prgnali v Gorico in pahnili v grajske zapore.

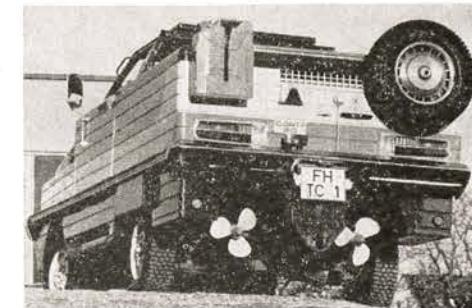
5. TOLMINSKI PUNT - V Solkanu so vojaki skušali zadržati uporne kmete. Kmečka vojska je pridrla pred goriški grad in ga obkolila. Uporniki so prisili barona, da je izpustil zaprte kmete. Obvezal se je tudi, da bo zniral davke.

8. TOLMINSKI PUNT - Obsojence na smrt so obglavili v Gorici na Travniku pred cerkvijo sv. Ignacija. Njihova trupla so potem razkosali. Kmetom v svarilo so kosi trupel viseli na smrt, mnoge druge pa na dosmrtno ječo.

7. TOLMINSKI PUNT - Sodna preiskava je trajala devet mesecev. Ivana Gradnika in šest drugih voditeljev kmečkega puncta so obsodili na smrt, mnoge druge pa na dosmrtno ječo.

DOMAČA AVTOŠOLA - Neka nemška tovarna je izdelala majhno elektronsko avto šolo, na kateri se lahko tudi najmlajši član družine nauči voziti avto. Seveda, ne pričakujte si, da boste po nekaj poiskusih že dobili vozniško dovoljenje. Aparatograča pa je vendarle zanimiv. Na posebnem ekranu se pokaže avtomobil, ki drvi po cesti. »Učenec« mora pravilno ravnati z menjalnikom brzin in obračati z volanom, da zapelje avtomobil na ovinke, prehiteva in se izogiba nasproti vozečim avtomobilom.

HLAČNE SANKE - Kolikokrat se vam je v zimskem času ponudila prilika, da bi se veselo spustili po zasneženi strmini, a niste imeli pri roki sank ali smučk. Sicer je znano, da ste vsi zelo iznajdljivi in da ste našli kakšno nadomestilo. Najbolj iznajdljiv pa je bil neki izumitelj, ki si je zamisliл hlačne sanke. Na zadnjo plat hlač je všival lahko gumijasto ploskev z vdelanimi drsalnimi sanšči. Tako ni nobene skrbi več za sanke. Dovolj je obleči hlače in se po zadnji plati spustiti po strmini navzdol. In se potem niti ni treba truditi in za seboj vleči spet sanke navzgor.

PLAVAJOČI AVTO - Za tiste, ki imajo radi morje in kopanje, je avtomobil, ki ga videte na sliki prav nalašč, saj se lahko po suhem pripeljejo na obalo in z njim zapeljejo kar v vodo. Dovolj je, da vključijo pogon na propelerja in avto se spremeni v motorni čoln. In nimajo niti problema, kje dobiti sidrišče, ker lahko zavozijo kar iz vode na suho. Potem pa nastane problem, kje najti parkirni prostor!

Lojze Abram

NOV LETNIK »MALE GAJE«

Šolarji slovenske osnovne šole »Karel Destovnik - Kajuh« so nas pred nekaj tedni prijetno presenetili. Izdali so prvo številko četrtega letnika svojega šolskega časopisa »Mala Gaja«, ki so jo v prvi vrsti posvetili razmišljanjem o komaj minulem Mednarodnem letu otroka. O tem, kako so v Gropadi proslavili Leto otroka, obširno piše David Ota. Nova številka »Male Gaje« je res zelo pestra in bogata. Še vsakdo je nekaj napisal, mnogi so prispevali risbe, največ pa je opisov lastnih doživetij, izletov, ogledov razstav in stikov, ki so jih imeli gropaški in padriški šolarji z učenci drugih šol. Prikupni so tudi literarni sestavki, najbolj prisrčno pa je voščilo na zadnji strani, v katerem vsi »Kajuhovci« iz Padrič in Gropade želijo mnogo uspehov v novem letu svojim prijateljem iz Šoštanja, katerim se tudi zahvaljujejo za poslane knjige.

Res hvalevredna pobuda učencev osnovne šole v Gropadi, za katero ne sme biti žal truda in prizadevanja in ki bi jo morali tudi drugi šolarji posnemati.

Ivan Furlanič - Mario Šusteršič

OLIMPIJSKE IGRE

Vsaka štiri leta so na sporedu olimpijske igre. Letošnje leto se zato imenuje tudi olimpijsko leto.

Ime samo izhaja iz kraja Olimpija, starogrško svetišče na severovzhodu Peloponeškega polotoka. Kdaj so stari Grki prvič priredili olimpijske igre, ni znano. O tem pripovedujejo različne legende, ki pa niso zgodovinsko potvrnjene. Tudi v staro Grčijo so olimpijske igre prirejali vsaka štiri leta, vendar niso nikoli trajale več kot pet dni. Prvi dan je bil posvečen verskim obredom, tekmovanja pa so se pričela šele drugi dan. Tedaj ženske sploh niso smele prisostovovati igram, še manj tekmovati. Po legendi so bile prve antične igre v Olimpoji leta 776 pred našim štetjem. Na sporedu starih olimpijskih iger je bilo več športnih disciplin. Največja nagrada za zmagovalca je bila oljčna vejica v obliki venca, ki so jo zmagovalcu položili na glavo. Mnoge olimpijske zmagovalce so potem opevali pesniki, kiparji pa so jim klesali spomenike. Stare olimpijske igre je leta 394 našega štetja preprevedal cesar Teodozij Prvi.

Moralo je miniti 15 stoletij, da se je porodila misel na obnovitev olimpijskih iger. Leta 1888 je francoski zgodovinar in pedagog baron De Coubertin napravil načrt za

obnovitev olimpijskih iger. Spočetka njegova zamisel ni naletela na ugoden odziv. Prišlo pa je vendarle do ustanovitve Mednarodnega olimpijskega odbora in končno so se odločili, da bodo, po zgledu stare Grčije, prirejali olimpijske igre vsako četrti leta. Geslo modernih olimpijskih iger je postal izrek: hitreje, višje, močnej!

Zamislili so si tudi olimpijsko zastavo s petimi med seboj spojenimi krogi na beli podlagi, ki simbolično prikazujejo povezanost športnikov vseh petih celin sveta. Prve igre so uprizorili v Atenah od 5. do 14. aprila 1896. Deset let kasneje pa so bile spet v Atenah tako imenovane olimpijske medigre v počastitev desete obletnice obnovitve iger Obnovitev olimpijskih iger je pomenila velik dogodek in preobrat v zgodovini športa, ki se je od takrat dalje začel naglo razvijati po vsem svetu. V novejših časih so spored iger razširili na več kot 20 športnih panog. Od leta 1924 prirejajo tudi zimske olimpijske igre, na katerih so na sporedu tipične zimske športne panoge, kot na primer smučanje, drsanje na ledu, sankanje, hokej in podobno.

Letošnje zimske igre se bodo v nekaj dneh pričele v Lake Placidu, letne olimpijske igre pa bodo poleti v Moskvi.

TRANVAJ UOP'NSKE

Besedilo: Aleksander Jerič

Glasbo priredil: Svetko Grgić

Jn t' de tranvaj uo-p'nske nej žlaj-fo zmjer'm prou, je ua- zo duol po
 Škorkole je razdro an vo-gau. To- ne zjerjevice je t'kr't
 ua-sto hmale trd, ke žlaj-fe nej so pri-mle, je vi-do bli-zek
 smrt. Nej piha ta bu-rja, nej žvižga na-prej, če n's nej uodne-slo, n's
 ne bo še zdej; je pi-ha-lo zmjer'm uod vs'h je strani,
 še zmjer'm smo ljete, jn še buomo ble! —

Jn tude Franko Stjepkov
 je mislo, da buo žlajfo,
 ma v'č ku je prtisko,
 še v'č ja tranvaj laupo.
 Tm pr Blagonje
 je lejzo u vinske hram,
 nazadnje se je zvrno
 u zid na uno stran.

Nej piha ta burja,
 nej žvižga naprej,
 če n's nej uodneslo,
 n's ne bo še zdej;
 je pihalo zmjer'm
 uod vs'h je strani,
 še zmjer'm smo ljete
 jn še buomo ble!

Galeb je v tretji številki, v barvni prilogi, objavil opis openskega tramvaja. O tramvaju in njegovi prvi nesreči je nastala zelo znana tržaška ljudska pesem. Zdelen se nam je primerno objaviti pesem s slovenskim besedilom, ki ga je napisal Aleksander Jerič, glasbo pa priredil Svetko Grgić, da se je boste lahko naučili.

DRAGI SOLARJI,

za to številko Galeba sem prejela kar precejšnje število vaših spisov, a le štirje ste pisali o MEDNARODNEM LETU OTROKA. Tem spisom sem tokrat dala tudi prednost in jih v rubriki objavljam na prvem mestu. Res ne vem, zakaj ste se v tako majhnem številu odzvali na natečaj, ki je bil razpisani v 2. številki Galeba: ali ste povabilo k sodelovanju kar spregledali — ali pa se vam enostavno ni zdelo vredno sodelovati. Vem, da ste se o mednarodnem letu otroka pogovarjali tudi v šoli — torej bi bilo treba svoje razmišljjanje le še zapisati.

Seveda še ni vse čisto zamujeno! Še danes poiščite 2. številko Galeba in si skrbno preberite, kar sem vam napisala pod naslovom VSEM VAM V PREMISLEK (na začetku rubrike Šolarji pišejo). Svoje spise pa kar hitro pošljite na uredništvo Galeba, da jih bomo lahko že v 5. številki objavili — in pet najboljših tudi nagradili!

Urednica rubrike
 Majda Železnik
 Šolarji pišejo

ZAPUŠČENI OTROCI

Kjer se starši prepričajo, se včasih tudi odločijo, da ne bodo več živeli skupaj. Potem otroci ostanejo zanemarjeni in žalostni. Tako je v naših krajih. Toda v nekaterih krajih po svetu, kjer divjajo hudi boji, otroci izgubijo očeta in mamico in nimajo nikogar več, ki bi zanje skrbel. Brez hrane, vode in oblačil umirajo, veliko pa jih umre tudi zaradi bolezni. Zdrženi narodi so leta 1945 ustanovili organizacijo UNICEF, da bi lahko preko nje pomagali vojnim sirotom. Rešili so na milijone otrok po svetu, ki so potrebovali pomoč. Kljub temu, da jim organizacija UNICEF nudi veliko pomoč, število lačnih otrok po svetu še vedno narašča.

Politične osebnosti pa potrosijo veliko denarja za orožje in bombe ter za zabave, na revne pa niti ne pomislijo. V Vietnamu se še danes vojskujejo. Vietnamci bežijo kot begunci iz domovine in iščejo zavetišče drugod po svetu. Prišli so celo v naše kraje.

Nekateri otroci ne bodo nikoli več videli svojih staršev. Jaz upam, da se bodo ljudje poboljšali, da ne bo več ne vojne ne lakote in da bodo nekoč vsi otroci živeli v miru s svojimi ljubljenimi starši.

Marko Biekar
 5. r. OŠ »M. Gregorič«
 Sv. ANA

MEDNARODNO LETO OTROKA

V letu 1979 smo praznovali mednarodno leto otroka, da se spomnimo vseh otrok na svetu, ki so zapuščeni in umirajo od lakote. Dobri ljudje jim pomagajo, tako tudi mati Tereza, ki je dobila Nobelovo nagrado za mir. Tudi jaz sem pomagal handikapiranim in Vietnamcem.

Popoldne, ko sem prišel iz šole, sem šel k prijatelju Andreju in skupaj sva šla po hišah nabirat obleke in časopise. Vse, kar sva nabrala, sta moja mama in župnik peljala k otrokom, ki so telesno prizadeti, in k Vietnamcem, ki so pribrežali k nam. Doma smo naredili tudi plakate. Ob mednarodnem letu otroka je bila v Kulturnem domu proslava, združena z miklavževanjem. Jaz sem nastopal v igrici »Otrok in vojna«. V tej igrici smo streljali s puškami in prikazali, kako hudo je v vojni, vmes pa so peli otroški zbori iz Mačkolj, Opčin in Sv. Križa. Prikazovali so nam tudi diapositive. Na proslavi je Miklavž nagradil najboljše risbi in spise.

Jaz sem dobil kot nagrado pravljico o Zlatolaski. Bil sem zelo vesel. Mednarodno leto otroka se je zaključilo z razmišljjanjem za bodočnost in z željo, da bi imeli vsi otroci na svetu tako lepo mladost, kot jo imamo mi.

Ota David
 4. r. OŠ »K.D. Kajuh«
 GROPADA

LETO OTROKA

Letošnje leto je bilo po vsem svetu posvečeno otrokom. Tudi v šoli smo veliko govorili o mednarodnem letu otroka. Na to temo smo v šoli pripravili tudi miklavževanje. Vsak razred je imel svoj prizorček. Najmlajši so prikazali, kako so otroci umazani, zanemarjeni in ubogi, če nimajo staršev. Učenci tretjega razreda so povedali, da se moramo imeti radi vsi otroci na svetu: beli, črni, rdeči ali rumeni. Tisti iz četrtega pa, kako bi morali živeti: v miru, brez vojne. Peti razred je zaigral prizorček, v katerem sta se pogovarjali babica in majhna Tina. Govorili sta o vsem, kar potrebujejo otroci, da so srečni, o tem, kaj si želijo otroci, da bi jim bilo lepše.

Tudi o Deklaraciji o pravicah otrok sta se pogovarjali. Jaz bi bila vesela, če ne bi bilo vojn in sovraštva po svetu, in da bi se vsi

NA GUGALNICI

Hej, gugalnica, zapleši
višje še, vse višje,
dvigni se in me ponesi
do zelene veje,
kakor srale
nad oblake,
kjer se sonce smeje,
kakor ptiček brez peroti
sončku niham naj nasproti!
Ko pa mi bo že dovolj,
spusti rahlo me niz dol,
ustavi se mi pod nogami,
da zletim v naročje mami!

otroci imeli radi. Mnogo jih še vedno umira od lakote. Rada bi jim pomagala, pa ne vem kako.

Mirjam Gregori
5. r. OŠ »F. Milčinski«
KATINARA

MEDNARODNO LETO OTROKA

Mnogo otrok na svetu je lačnih, brez matere in očeta. Pomaga jim organizacija UNICEF, ki so jo pred dvajsetimi leti ustavili Združeni narodi. Takrat je bila sprejeta tudi posebna listina, ki se imenuje Deklaracija o pravicah otroka. V njej je zapisano vse tisto, kar bi morali imeti prav vsi otroci na svetu. V naši državi smo vsi srečni, razen nekaterih. Hodimo v šolo, smo združeni, ničesar nam ne manjka. V Iranu in drugod po svetu je vojna, vsi morajo bežati, najbolj pa trpijo otroci. Veliko jih umre zaradi lakote. Zato pa mi, ki imamo vsega dovolj, ne bodimo izbirčni! Pomislimo malo na te uboge otroke! Na Katinari, kamor jaz hodim v šolo, smo tudi na miklavževanju govorili o letu otroka. Tudi Miklavž je povedoval o nesrečnih otrocih po svetu, ki jim moramo mi pomagati.

Karen Marzolo
5. r. OŠ »F. Milčinski«
KATINARA

V POSTOJNSKI JAMI

V nedeljo, prvega julija, smo šli v Postojnsko jamo. V jamo smo se peljali z vlakcem. Vozili smo se nekaj minut, potem pa smo še en kilometer in pol hodili peš. Videli smo raznovrstne kamne in kapnike. Pod zemljo smo bili dvesto štirideset metrov globoko.

V jami so čudovite dvorane: ena je kongresna dvorana, ogledali smo si tudi koncertno dvorano, kjer prirejajo koncerte. Ko smo bili v dvorani, ki ima strop poln kapnikov, nam je vodil rek, da so tisti kapniki kot italijanski špageti. Potem smo šli še naprej in prišli do kotanje z vodo, v kateri so bile človeške ribice.

Ko smo se vračali, smo videli očrnelne stene. Povedali so nam, da je to spomin na vojne čase. Pogumni partizani so namreč po stranskem vhodu prišli v jamo in Nemcem začgali skladisča z bencinom.

Tamara Sancin
4. r. OŠ »I. Trinko-Zamejski«
RICMANJE

Vodič se je pač malo pošalil. Če pa je komu misel na špagete le predolgo rojila po glavi, pa si jih je verjetno tudi privoščil.

VIDEL SEM KAČO

V šoli smo se učili o kačah. Moj sošolec David jih je prinesel v šolo. Bile so v steklenicah v alkoholu, tako da se dlje časa ohranijo. O kačah smo tudi pisali v zvezek in učiteljica nam je dala za nalogu spis: Videl sem kačo.

Nekega dne sem šel z mamo na sprehod v gozd. Tam sem videl kačo črnico. Spala je v grmu. Bila je črna in zelo dolga. Ko me je zagledala, je bila zelo prestrašena. Nekaj časa me je gledala z glavo pokonci, nato je zbežala. Tudi jaz sem se prestrašil. Hitro sem stekel k mami. Povedal sem ji, da sem videl zelo grdo kačo. Tisti dan nisem več hodil po travi. Z mamo sem se hitro vrnil domov.

Julian Vrabec
3. r. OŠ »A. Sirk«
KRIZ

Tisto o kači si seveda moral mami takoj raztrotbiti. In niti pičila te ni! Kar zapomni si: Čim več kač boš zagledal, tem več bo skrajšanih sprehodov. To je kot sklepni račun pri matematiki.

OBISKALI SMO KMETIJO

Bil je lep sončen dan. Skupaj z učenci drugih razredov smo se odpravili na kmetijo na Brisiče. Pot je bila še precej dolga, do kmetije smo hodili pol ure. Ob cesti smo videli mnogo rastlin in dreves. Ustavili smo se na majhnem travniku in pomalicali.

Potem smo prečkali veliko cesto, tudi čez most smo šli. Kmečko dvorišče je bilo precej veliko. Na njem so se lovile mačke.

Na dvorišču so imeli mnogo orodij in strojev. Ogledali smo si traktor, kosilnico, puhalnik za seno. Pokazali so nam tudi domače živali: majhnega telička, krave, prašiča in kokoši. Gospodinja nam je pokazala, kako molze krave. Preden smo šli domov, smo za slovo zapeli »Zvezde na nebu že žarijo«. Potem smo pozdravili gospodinjo, se ji zahvalili in odšli. Bilo je lepo in zanimivo in še enkrat bi hotela iti!

Liljana Bezin
3. r. OŠ »A. Sirk«
KRIZ

Torej — pot pod noge! Pol ure pa res ni veliko.

Dragi GALEB! Jaz sem te prečitala in tudi pobarvala. Vesela sem, ker bom dobila kapo in značko.

Solidea Savi
2. r. OŠ »D. Kette«
Sv. FRANČIŠEK

Dragi GALEB, vesela sem, da si prišel med nas. Vsi smo zelo zadovoljni. Radi re-

šujemo uganke, ter čitamo in barvamo tvoje risbe.

Romina Zobec
2. r. OŠ »D. Kette«
Sv. FRANČIŠEK

NAŠ IZTOK

Očka je vstopil v sobo in mirek: »Kajta, rodil se je brat. Vsa srečna sem plnila pokonci in hitela k noni povedati novico. Tisti dan nisem šla v šolo, ampak sem šla obiskat mamo v bolnico. Nesla sem ji šopek rdečih vrtnic. Mama nas je čakala v sobi.

Povedala nam je, da bratec še nima imena. Noni sta rekli, naj mu damo ime Martin. Jaz sem se sмеjala. Mama in očka pa sta sklenila, da ga imenujeta Iztok. Iztok je sedaj že velik in nagajiv. Ima dve leti. Včasih se skregava, a sva spet hitro prijetja. Zelo rad se vozi s triciklom. Ne lula več v hlače. Kadar ga tišči na stranišče, se skrije pod mizo ali v kotiček in vpije: »Ne da lutet, ne da kaket, mama!« Potem ga mama hitro nese v stranišče.

Moj brat je tudi sladkosneden. Če dobi bonbone ali kaj podobnega, vedno vse razdeli na dva dela: pol je zanj in pol zame. Najprej me je klical Jaja, sedaj me kliče Katja. Zjutraj pride v mojo spalnico in me zbudí. Jaz zagodnjam, on pa priže lučko in mi reče: »Ciao, muca.« Ko slišim to, se razveselim in vstanem dobre volje. Vesela sem, ker imam pridnega in dobrega brata. Za nobeno stvar na svetu ga ne bi dala. Jaz in Iztok se imava rada.

Katja Colja
5. r. OŠ »A. Gradnik
REPENTABOR

Vem, da ga ne bi dala, saj si njegova »muca«. Kaj pa, če bo Iztok muco zamenjal za — slona?

Do takrat pa se le imejta rada!

MOJ ČIČO

Imam psička. Imenuje se Čičo. Podaril mi ga je očka. Ko sem ga dobila, sem se bala, da bo poginil, ker je bil čisto majhen. Ko je dorasčal, je bil nagajiv. Odnašal je copate, tudi zdaj se še rad igra. Nekega dne, ko nisem imela časa, da bi se z njim igrala, se je igral kar sam s seboj. Vzel je mamino copato in jo odnesel na dvorišče. Tam se je nakaj časa igral, nato pa je copato pustil kar na dvorišču. Moj psiček ima zelo rad muce. Igra se z njimi in tudi je z njimi. Večkrat ga okopamo in počesemo, tako da je čist in lep. Zelo rad se vozi z avtomobilom. Sedi na zadnjem sedežu in gleda skozi okno. S Čičom greva večkrat na sprehod po gozdu in po vasi. V gozdu je živahan in teka po sledeh gozdnih živali.

Ko gremo z njim na daljše sprehode, vzamemo s seboj steklenico vode, da pije, kadar je žejen. Moj psiček je razumen. Kadarkem po časopis, mi ga v gobčku nese domov. Tudi na kolesu se rad vozi. Ljudje najugledajo in se smejejo. Zelo ga imam rada in hudo bi mi bilo, če bi poginil.

Nataša Bizjak
5. r. OŠ »A. Gradnik«
REPENTABOR

Naj kar gledajo in se smejejo; ti pa vstopnino pobiraj! Veš, tisto kolo me pa res zanima. Če gre za posebno — pasje kolo, bi ti v Galebu objavili tudi fotografijo.

MED POČITNICAMI

Med počitnicami sem šel s starši obiskat strica in teto v Gradec pri Novem mestu. Tam imam prijatelja Roberta. Skupaj sva šla s kolesom k reki. Lovila sva ribe. Kmalu so se nama pridružili še drugi otroci. Porivali smo se, in padel sem v reko. Vsi so se mi smejevali. Bil sem užalen in sem se vrnil k mami. Bil sem čisto moker. Ko sem se preoblekel, sem spet šel k reki. Ulovili smo še nekaj rib. Z Robertom sva zakurila ogenj, očistila ribe in jih spekla nad žerjavico. Zelo so bile okusne. Tudi drugim otrokom sva jih ponudila. Vsi smo bili zadovoljni in pričovali smo si šaljivke.

Robert Purič
5. r. OŠ »A. Gradnik«
REPENTABOR

Pa ne, da so tvoji prijatelji tudi tvoji soimenjaki? V četrtem razredu imas namreč prijateljico z imenom Roberta. Sem uganila, kaj?

NAŠ IZLET V BREG

Nekega dne smo šli v Dolino in v Boljunc, da si ogledamo, kako iz oljki pridobivajo olje. Najprej smo si v Dolini ogledali staro Torkljo — muzej. V Boljuncu pa smo obiskali novo, sodobno, kjer so prav takrat delali olje. Mož, ki je bil tam, nam je razlagal, kako poteka to opravilo. Dali so nam tudi oljčne vejice. V Boljuncu smo si ogledali tudi dve jami. Iz ene priteče studenec. Bilo je lepo in zanimivo.

Barbara Drago
3. r. OŠ »A. Gradnik«
REPENTABOR

MIKLAVŽEVANJE

Tudi letos smo v šoli priredili miklavževanje. Naučili smo se mnogo pesmic. Nekaj smo jih sami spesnili, nekaj pa smo jih prepisali iz raznih knjig in se jih naučili. Naša učiteljica pa je vse učence naučila peti tri pesmice o Miklavžu. Jaz nisem nič recitirala, ker sem bila angelček. Prireditev se je začela ob štirih popoldan. Ravno smo peli,

ko je stopil v dvorano Miklavž in začel deliti darila. Najprej je obdaril malčke iz vrtca, potem pa še nas, šolarje.

Roberta Škarab
4. r. OŠ »A. Gradnik«
REPENTABOR

Biti angelček — to je pa res nekaj lepega. In samo dvakrat v letu je taka priložnost...

Ko sem še verjel v svetega Miklavža, so pisali učenci iz 4. b razreda OŠ »F. Bevk« na Općinah. Pravijo, da so bili takrat še majhni...

Ko sem bil majhen, sem verjel v sv. Miklavža. Mama mi je tudi pravila, da sv. Miklavž gleda skozi okno, in zato sem moral biti priden. Pisal sem mu, naj mi prinese veliko igrač, ker sem mislil, da ima tudi denar veliko; na pisemcu pa sem narusal sv. Miklavža. Pismo sem potem položil blizu ognjišča, ker so mi rekli, da ga Miklavž vzame z vrvjo, ki jo spusti skozi dimnik. Ko je prišel šesti december, sem vstal že zgodaj zjutraj in šel pogledat, kakšna darila mi je prinesel. Daril je bilo več, ker so bila tudi za moje bratrance, na vsakem pa je bilo napisano ime. Tako sem šel tudi jaz pogledat k teti, kaj sem dobil. Bil sem zelo srečen. Ko mi je bilo sedem let, sem spoznal, da sta Miklavž kar očka in mama. Tudi moj prijatelj Mitja mi je rekel tako. Jaz sem prišel domov in hitro vprašal mamo, če je ona tisti Miklavž, pa mi je rekla, da to ni res. In vseeno nisem več verjel. Bil sem razočaran, ker verjeti v pravega Miklavža je bilo zame nekaj lepega. Čeprav ne verjamem več, še vedno dobim lepa darila.

Goran Kocman

Tudi jaz sem nekoč verjel v Miklavža. Ko sem bil še bolj majhen, sem hodil na miklavževanja. Vedno sem nestrpoččakal, da me Miklavž pokliche in me obdaruje. Večkrat sem moral čakati do konca prireditve in bal sem se, da ne bom obdarovan. Že mnogo prej, preden je bil šesti december, sem skušal biti bolj priden. Napisal sem pismo in v njem prosil za kakšno igračo, ki sem si jo nadvse želel. Vedno sem obljubljal, da bom postal ubogljivejši. Na Miklavžev večer sem to tudi skušal biti. Upal sem, da mi bo sveti Miklavž odpustil vse moje porednosti. Tisti večer sem tudi postavil krožnik na mizo in drugi dan sem na njem našel darila. Vse to je bilo zelo lepo.

Bil sem srečen, ker me je imel sveti Miklavž tako rad. Tudi v šoli smo se pripravljali na ta praznik. Skupaj z učiteljico smo se pogovarjali o njem ter risali in lepili papirnate Miklavže.

Erik Tulliach

Vojan Tihomir Arhar

Ilustr.: Marjeta Cvetko

KRMILNICA

Deček z žeblja žago sname.
Kaj bo dečku svetla žaga?
Tanke deščice bo žagal.
Kaj bo s temi deščicami?
Hiško bo naredil ptičkom.
Kaj bo ptičkom mala hiška?
V njej pozimi do pomladni
našli bodo kos, strnadi,
vrabci, ščinkavci, sinice,
zrnje za premle ptice!

Miklavž in angelčka. Naslednji dan sem navsezgodaj tekel pogledat darila. Potem sem zbudil še mamo in očeta in jim vse pokazal.

Neko leto sem bil poreden in sem našel na krožniku samo premog. Začel sem jokati, zato mi je mama rekla, naj pojščem še drugod. Po dolgem iskanju sem darila našel na okenski polici. Ko sem hodil v prvi razred, sem zvedel, da darila kupita mama in očka. Potem mi je to povedala tudi mama. Še vedno nestrpočičujem Miklavža, čeprav ne več s tolikšnim veseljem kot nekoč.

Edvard Ciani

Imela sem štiri leta, zato sem še verjela v Miklavža. Mami sem rekla, da bi mu kar vsak dan pisala pisemce. In vedno sem napisala, naj mi prinese punčke. Pa mi ni nikoli prinesel. Ko sem bila stara sedem let, mi je sestrična povedala, da sta Miklavž mama in oče. Sprva ji nisem verjela, tudi mami ne. Potem pa sem videla Miklavža v vsaki trgovini in sem pomislila, koliko jih mora biti, da so lahko v vseh trgovinah. Zdaj, ko moj brat in sestrica še verjameta v Miklavža, se mi zdi to smešno. Ko sem še jaz verjela, so se pa smejevali drugi.

Ester Prelec

»NAKUHAL SEM« ...

Ko sem bil še majhen, sem večkrat kaj nakuhal. Tudi danes, čeprav sem star devet let, naredim katero narobe. Bil sem star tri leta in sem se zelo rad igral z vodo. Nekega dne sva s sestro šla v stranišče. Tjaša je imela komaj eno leto in je vedno rada hodila za mano. Rekel sem ji, naj da glavo v školjko. Začel sem ji umivati glavo. Tjaša je bila vsa srečna in se je od veselja smejal.

Jaz pa sem ji zato že bolj močil glavo. Prišla je mama. Od strahu sem obstal, saj sem vedel, da se tiste vode ne smem dotikati. Mama me začela kričati name, pa sem ji hitro obljubil, da bom »plidens«. Potem je Tjaša nesla v stajico, meni pa je dala igrače. Spominjam se tudi, da sem se zelo rad igral s kladivom. Ker je dedek mizar, je v hiši mnogo orodja. Večkrat sem šel v delavnico in vzel kladivo. Z njim sem zabival žeble in delal hišice. Tudi po vratih sem rad tolkel. Nekega dne sem splezal na streho maminega avtomobila in začel s kladivom tolči po njem. Prihitel je dedek, me vzel z avta in mi dal dve po zadnjini plati. Še vedno se spominjam, kako je bil hud name.

Goran Kocman
4. b r. OŠ »F. Bevk«
OPĆINE

Samo dve? Ali pa dje še nisi znal štetni?

»NAKUHALA SEM« ...

Med šolskimi počitnicami je nekega dne prišla k meni sestrica Mikela. Pri nas je ostala več dni. Jaz sem bila zadovoljna, ker sva se lahko skupaj igrali, čitali, pisali, spali, včasih pa tudi pomagali moji mami. Bila je nedelja. Mama je kuhalo kosilo, mama pa je naročila, naj pripraviva mizo. Res sva z Mikelo vse lepo pripravili, na mizi je manjkalo le še vino in oranžada.

Mama mi je rekla, naj grem jaz po pijačo. Nisem je ubogala, zato je šla Mikela. Ker se je mama ujezila name, sem steckla za njo. Ko sva se vračali po stopnicah v hišo, sem jaz tekla pred Mikelo, seveda praznih rok. Tudi ona je hitela za mano.

Naenkrat pa je počilo: Mikela je s steklenico udarila ob stopnico, in vino je teklo. Mama je hitro pobrisala stopnišče in videla najhuje: marmornata stopnica je bila razbita. Mikeli je rekla, da je najvažnejše to, da se ni porezala; mene pa bi najraje kaznovala, ker je nisem ubogala. Vsakikrat, ko grem po stopnišču in vidim razbito stopnico, se spomnim na tisti dan.

Martina Vidali
4. b r. OŠ »F. Bevk«
OPĆINE

Kaj naj ti rečem? Tisti pregovor »Kdor ne uboga...« zdaj pač docela poznaš!

TO SEM JAZ

Rodila sem se v Trstu 4. julija leta 1971 ob 11. uri. Tehtala sem skoraj štiri kilograme. Imenovali so me Adrijana. Bivala sem v Trnovci. Ko sem dopolnila tretje leto, sem začela obiskovati otroški vrtec v Šempolaju. Potem smo se preselili v Nabrežino.

otroški vrtec sem dokončala v Nabrežini, potem sem začela obiskovati osnovno šolo. Sedaj hodim v tretji razred. V šoli sem ubogljiva in se rada učim. Sem zelo občutljiva. Visoka sem 1 meter in 35 centimetrov, tehtam pa 30 kilogramov. Imam rjave lase in temnorjavje oči.

Adrijana Škerk
3. r. OŠ »V. Šček«
NABREŽINA

Draga Adrijana, predstavila si se in sedaj te poznamo. Osebnih dokumentov pa Galeb za enkrat še ne izdaja.

MOJA VAS

Ime naše vasi je Nabrežina, ker leži na bregu visoke planote. Deli se v Nabrežino — center, Nabrežino — kamnolomi in Nabrežino — postaja. Jaz sicer stanujem v Nabrežini — kamnolomi, čeprav smo skoraj v centru. V Nabrežini je sedež občine. Župan se imenuje Albin Škerk. Občino vodijo tajniki in občinski svet. Šola stoji na meji med centrom in kamnolomi. V centru je trg s cerkvijo sv. Roka, spomenik padlim in mnogo trgovin. Poleg trga je stara vas.

V Nabrežini imamo dve železniški postaji in bolnišnico. Srednja šola je poimenovana po pesniku Igu Grudnu, osnovna pa po Virgilu Ščeku. V vasi sta tudi društvi »Igo Gruden« in »Sokol«.

V našo občino spadajo še vasi: Devin, Sesljan, Mayhinja, Cerovlje, Praprotni, Prečnik, Slivno, Štivan, Medja vas in Šempolaj. Kamen, ki ga lomijo v nabrežinskih kamnolomih, je znan po vsem svetu.

Elizabeta Visintin
3. r. OŠ »V. Šček«
NABREŽINA

No, pa porznamo oboje: malo Nabrežinko in veliko Nabrežino .

V BOLNICI

Ko sem bila majhna, sem imela škrlatinico in hudo vročino. Moja mamica je poklicala zdravnika in ta me je peljal v bolnico.

Ko mi je vročina ponehala, sem spoznala, kje sem in da ni ob meni nikogar od domačih. Začela sem jokati. Bolničarke so me tolažile in mi dajale bonbončke in čokolado. V bolnici sem bila štirideset dni. Ko sem ozdravela, sem bila srečna, ker sem lahko šla z očkom in mamico domov. V bol-

nici ni lepo, a tam nas ozdravijo. Ubogi boli otroci po svetu, kjer nimajo bolnic!

Tatjana Pangos
3. r. OŠ »M. Gregorič«
Sv. ANA

V štiridesetih dneh si torej pospravila kar precej tistih sladkih reči!

ELIZINA PAPAGAJČKA

Eliza je imela dva papagajčka: samico Pikico in samca Tončka. Ko se je Eliza neko popoldne vrnila iz mesta, je najprej pogledala k svojima prijateljem na balkon. Snešla je kletko, v njej pa ni bilo več Tončka. Povsod ga je iskala, toda Tončka ni bilo nikjer.

Zelo je bila žalostna. In tudi Pikica je žalostno čivkala. Naslednje jutro je Elizina mama kupila novega papagajčka. Toda Pikica novega Tončka ni marala. Hudobno ga je s kljunom udarila po glavi, da je obležal mrtev. Za kazen je Pikica ostala za vedno sama. Kupili so ji ogledalce, da se lahko gleda vanj in se kljuva.

Barbara Rudolf
2. r. OŠ »Bazoviški junaki«
ROJAN

Kako nečimrna papagajka! Pa zdaj — je zadovodnjena?

V ŠOLI

V šoli je zelo lepo. Prvo uro je računstvo ali pa slovenčina, potem je italijančina. Nato se učimo zgodovino. Med odmorom se jaz in sošolec Aljoša spoprimeva, toda učiteljica naju loči. Punčke pa se začnejo igrati čebele. Tekajo po razredu ter pikajo s kazalcem. Ko zvonii konec pouka, smo vsi žalosteni. Mnogokrat pomislim, da je na svetu okoli sedemsto milijonov otrok, ki ne morejo obiskovati šole, in sem žalosten. Kako lepo bi bilo, če bi vsi ljudje pomagali organizaciji Unicef!

Igor Ostrouška
3. r. OŠ »M. Gregorič«
Sv. ANA

Praviš, da je v šoli zelo lepo. Jaz pa mislim, da bi bilo še lepše, če vam učiteljice ne bi »nagajale«.

DRAGI GALEB,

napisal bi ti rad kaj o nas Števerjancih in o naši šoli. Števerjan je precej raztrese na vas v Goriških brdih, ki šteje preko osemsto prebivalcev. Pri nas gojimo vino-grade in pridelujemo odlično briško vino, ki je znano po celem svetu. Naša šola stoji na vrhu Števerjana in jo obiskuje 58 otrok, od prvega do petega razreda. Imamo celodnevni pouk do štirih popoldne. V četrtem razredu nas je štirinajst. Poučuje nas učiteljica Ada.

Ko pokòsimo, imamo dobro uro odmora, ki ga izkoristimo tako, da se dečki nabracemo z žogo, deklice pa se ukvarjajo s čim drugim. Po odmoru gremo v razrede in napisemo naloge, pa še za kaj drugega nam ostane čas. Ko pride domov, odložimo šolske torbe in se igramo. Galeb mi je zelo všeč in ga že v šoli vsega pregledam. Ko ga dam mami, ga zelo rada prebere.

Marino Buzzinelli
4. r. OŠ ŠTEVERJAN

Razumem: ti ga pregledaš, mama pa ga prebere — naglas. Obema pa je všeč.

O Števerjancih si res lepo napisal; bo že tako, da ste zelo pridni. Izmed 58, si ti verjetno »glavni«. Tako pač mislim, ker si si upal oglašiti.

LUTKOVNO GLEDALIŠČE

V soboto, 24. novembra, smo šli v Avditorium na lutkovno predstavo Viktorja Podrece. Na velikem otru je bil manjši oder z rdečo zaveso. Na tem otru so igrale lutke. Program so sestavljali razni prizori. Najprej se je predstavil zabaven orkester. Sledila je popevka o Rimu, nato je baletka zaplesala labodji ples. V enem prizoru so lutke nastopale tudi v cirkusu: hodile so po vrvici, po ogromni žogi, violinist je igrал cigansko glasbo, osel je skakal skozi obroč. Pokazale so nam tudi »corrido« in zaplesale napoletonske »tarantello«. Zelo slikovit je bil ples smrti in hudičev.

Harlekin je govoril kar v tržaškem na-rečju. Nastopila je tudi operačna pevka, ki je posnemala glasove živali. Lutkovna predstava nas je zelo zabavala in radi bi si ogledali še kakšno!

Učenci
3. r. OŠ »Josip Ribičič«
Sv. JAKOB

ČAKALA SEM NOVO LETO

Novo leto sem pričakovala pri babici; moja mama pa je šla praznovati v Boljunc. Pri babici smo delali okraske iz papirnatih trakov, vmes pa smo gledali televizijo. Zelo sem bila vesela, ker so po televiziji prikazovali zabavne risanke. Ko je bilo ene risanke konec, že sem pritisnila gumb, da bi na kakšnem kanalu ujela še drugo. Ded se je naveličal mojega iskanja in je predlagal, da bi igrali tombolo. Dedeček je kar naprej zmagoval, pa sem se jaz naveličala igranja. Od jeze sem si zamajala zob, da mi je dlesen začela krvaveti. Zelo sem se ustrašila, saj mi je pred nekaj dnevi zob krvavel kar celi dve uri. Spomnila sem se, da sem takrat moral mirovati. Tako sem pač spet vključila televizor. Počasi se je bližala polnoč. Tanjo in mene je zazebllo. Večkrat sva tudi zazehali.

Potem sva se spravili pod odejo, da bi se segreli. Ko sem ravnog zadremala, sem zaslišala: »Še tri minute!« Kar skočila sem iz postelje. Dedeček je imel na mizi že pravljeno steklenico šampanjca. Jaz sem že komaj čakala, da bi ga pila. Ko pa sem ga pokusila, mi ni bil prav nič všeč. Potem smo vsi utrujeni šli spati. Upam, da bo to leto lepše kot lansko.

Nada Carli
OŠ »F. Milčinski«
KATINARA

Na malce čuden način krotiš svojo jezo!
Ne imej me za preveč radovedno, če te
vprašam: koliko pa se ti jih že majte?

MOJ PSIČEK

Moj psiček se imenuje Lisko. Star je približno dva meseca. Lisko se zelo rad igra s sosedovim psom Bintijem. Vsako jutro se skupaj podita in lovita drug drugega. Kadar ju mama ne gleda, kradeta copate in jih skrivata. Lisko se zelo rad igra, posebno, ko trga cunje. Bratu je že strgal hlače. Moj psiček zna tudi lajati. Če pride kdo, ki ga Lisko še ne pozna, začne nanj lajati in rentati.

Aleš Feri
3. r. OŠ PEVMA

Kaj pa tvoje hlače? So še cele?

Ne morete si zamisliti, kakšno nestrpo pričakovanje je vladalo v osnovni šoli »Primož Trubar« v Bazovici 21. decembra lani, na dan, ko je bilo napovedano tradicionalno, tokrat že šesto, nagradno žrebanje za naročnike revije Galeb. Bazoviški šolarji so komaj čakali in se že od ranega jutra ozirali skozi okno na cesto, kdaj bom prišel z darili in dopisnicami. Še vsakdo je na tihem upal, da bo dobil kakšno nagrado in najbolj jim je seveda bilo pri srcu kolo.

Bazoviški šolariji po žrebanju

V veži bazoviške šole sem doživel veselo vriskanje, v ozračju pa je vladala skrajna napetost. Šolarji so se potem zbrali v največji učilnici, posedli v krogu in se zastrmeli v veliko plastično vrečo, polno vaših preognjenih dopisnic.

In potem se je začelo. Eden po eden so učenci in učenke segali globoko v plastično vrečo in iz velikega kupa jemali po eno dopisnico. Si morete misliti, kakšno je bilo vriskanje, kadar so se izzrebali sami, in kakšno razočaranje, ko je bila dopisnica iz druge šole. Pa vendarle so bili tudi bazoviški šolarji zadovoljni, saj so si izzrebali tri lepe nagrade, pa kaj, ko je sreča tako opoteča in so morali prvo nagrado prepustiti drugim.

No, prvo nagrado, kolo, darilo ZALOŽNITVA TRŽAŠKEGA TISKA, je dobila EVGENIJA MELITA VIDAU, učenka 3. razreda OŠ »F. Bevk« na OPĆINAH. Drugo nagrado, radiotransistor, darilo Uredništva GALEBA, je dobila BRIGITA ZOTTI, učenka 1. razreda OŠ »A. Sirk« v KRIŽU. Tretja nagrada, lep kompas, darilo trgovine SEBOFLEX, je šla na PROSEK. Dobila jo je TANJA UKMAR, učenka 4. a razreda. Pet vetrnih jopičev, darilo trgovine RADIO ANCONA, so dobili: NATAŠA SAMSA, učenka 4. razreda OŠ »K. Širok« v ulici DONADONI, MIRJANA ŽIVIC, učenka 2. razreda OŠ v BORŠTU, LUČKA ŠTOKA, učenka 5. razreda OŠ »F. Bevk« na OPĆINAH, MATEJ KOŠUTA, učenec 2. razreda OŠ »A. Sirk« v KRIŽU in MONIKA MICALI, učenka 1. razreda OŠ »P. Trubar« v BAZOVICI. Deveto in deseto nagrada, dve lepi športni torbi, darilo športne trgovine LEGOVINI, sta dobila SANDI ŠTEFANČIČ, učenec 4. razreda OŠ »A. Sirk« v KRIŽU in IVANA CANZIANI, učenka 2. razreda OŠ »P. Trubar« v BAZOVICI. Ostale nagrade, darilo TRŽAŠKE KNJIGARNE in Uredništva GALEB, pa so dobili: usnjjen ovitek za knjige IGOR MARC, učenec 2. razreda OŠ »P. Trubar« v BAZOVICI, nalivno pero ALEKS MAHNIČ, učenec 4. razreda OŠ »P. Voranc« v DOLINI, škatlo šestil ERIKA GORJAN, učenka 5. razreda OŠ v MAČKOLJAH, tempera barvice MILAN KOCJANČIČ, učenec

Evgenija Melita Vidau

5. razreda OŠ v MAVHINJAH, tri mladinske knjige PAVEL GLAVINA, učenec 3. razreda OŠ »F. Venturini« v BOLJUNCU, DAVIDE BARINI, učenec 5. razreda OŠ »I. Grbec« v ŠKEDNJU in MARTINA KOSMINA, učenka 3. razreda OŠ »F. Bevk« na OPĆINAH. Deset Galebovih majic so dobili: MARINO GHERLANI, učenec 5. razreda OŠ v MAVHINJAH, SERGIJ BLASI, učenec 4. razreda OŠ

Brigita Zotti

Tanja Ukmari

»J. Ribičič« pri SV. JAKOBU, ALENKA BULLO, učenka 1. a razreda SŠ »I. Cankar« pri SV. JAKOBU, DIMITRIJ LAKOVIČ, učenec 5. razreda OŠ »P. Voranc« v DOBERDOBU, JOŽICA SABADIN, učenka 3. razreda OŠ »D. Kette« v ulici SV. FRANČIŠKA, NADA ČOK, učenka 3. razreda OŠ pri DOMJU, IRENA ČURMAN, učenka 3. razreda OŠ v BORŠTU, ANDREJ KOMPARE, učenec 4. b razreda OŠ na PROSEKU, NATAŠA GREGORI, učenka 3. razreda OŠ »D. Kette« v ulici SV. FRANČIŠKA in FRANKO CERMINARA, učenec 5. razreda OŠ v SOVODNJAHI OB SOČI. Tri plošče z mladinskimi pravljicami so dobili: ELEONORA URSICH, učenka 5. razreda OŠ »S. Gruden« v ŠEMPOLAJU, MATIJA KOČEVAR iz DOLINE in ERIKA HROVATIN, učenka 3. razreda OŠ »F. Bevk« na OPČINAH. Škatlo z barvnimi svinčniki je dobila LARA CONTI, učenka 4. razreda OŠ »I. Grbec« v ŠKEDNJU, škatlo voščenek pa ANDREJ PRESSBURGER, učenec 4. razreda OŠ »K. Širok« v ulici DONADONI.

Vsem srečnim dobitnikom iskreno čestitam v upanju, da ste vsi zadovoljni z nagradami. Vsi ostali, ki ste tokrat ostali praznik rok, zaupajte v srečo. Prihodnje leto bo spet tako žrebanje in morda se bo zgodilo, da boste kaj dobili. Obenem se

zahvaljujem vsem darovalcem za darila, ki so bila v veliko veselje srečnih šolarjev.

Pri tem moram še omeniti, da sem do dneva nagradnega žrebanja dobil 1084 dopisnic, po šolah pa sem jih razdelil 1389. Kljub večkratnim ustnim in pismenim pozivom, mnogi jih niste poslali pravočasno. Spomnili ste se prepozno in jih pošiljali celo v naslednjih tednih. Zapoznelih dopisnic sem dobil še 73. Seveda niso mogle priti v poštev za žrebanje in so žalostno romale v koš. V prihodnje morate dopisnice takoj odposlati, sicer nimate nobene možnosti, da bi dobili kako nagrado.

Vse reševalce križank in ugank, ki so bili izzrebanji, obveščam, da jim bom knjižne nagrade poslal v kratkem. Doslej še nisem dobil pošiljke mladinskih knjig namenjene za vas. Zavedam se, da ste vsi nestrpni in komaj čakate na nagrado, vendar potrpite še malo.

Pred zaključkom se še prisrčno zahvalim vsem, ki so mi poslali iskrena voščila za božične praznike in novo leto. Zlasti se zahvaljujem učencem in učiteljici osnovne šole v Briščkih, katerih voščilnico objavljam, Sergiju in Luciu Blasiju, Tanji Visintin, Barbari Kocman, Valentini Hrovatin in Alenki Leghissa. Tudi jaz vam vsem želim v tem letu mnogo, mnogo uspehov.

UREDNIK

SLIKOVNA KRIŽANKA

Vse, kar je narisano, opiši z besedami in jih vnesi v prazna polja tako, da se bodo med seboj ujemale. Nekaj črk je že vpisanih za lažji začetek.

Poščite ustrezne besede za vse, kar je narisano, in za račune, za ostale besede pa so opisi naslednji:

Vodoravno: 2. pregovor, 4. stran neba, 7. nasprotno od mlad., 9. samoglasnik in so-
glasnik, 10. mamina sestra, 11. naprezanje, 13. napor, delo, prizadevanje, 20. kratica za in
glasnik, 15. ureditev, urejenost, 22. stari oče, 24. krajša oblika za tebe, 25. maroge.

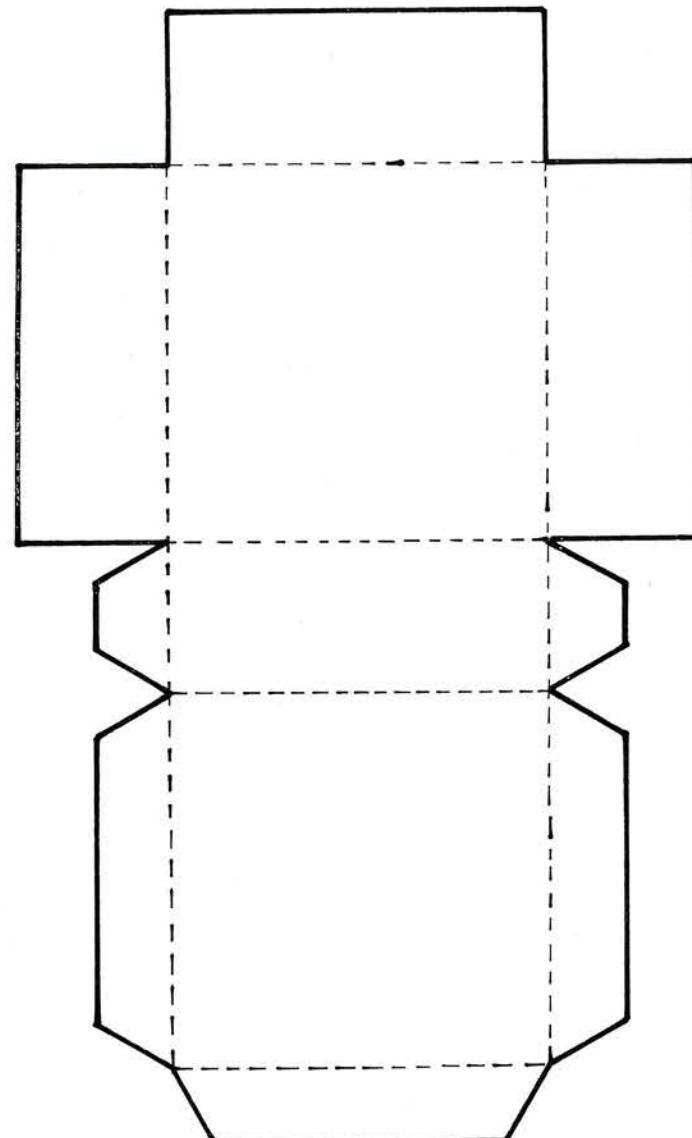
Navpično: 2. kratica za Republiški sekretariat, 3. mesto v soški dolini, 4. jugoslova-
nska letalska družba, 8. veznik, 12. kozmetično sredstvo v prahu, 16. dve enaki črki, 17. ke-
mična prvina, znak lr.

Vera Poljšak

Ilustr.: Magda Tavčar

PRIZMA

Rešitve ugank pošljite čimprej na uradništvo Galeba; Lojze Abram, Ulica G. Amendola 12 - 34134 Trst

REŠITEV UGANK IZ TRETJE ŠTEVILKE

SLIKOVNA UGANKA - NO(S), VO(Z), LE(V), TO(P). - NOVO LETO.

RAČUNSKA KRIŽANKA - Vodoravno: 2. peš, 5. devet, 7. deset. **Navpično:** 1. sedem, 3. šest, 4. pet, 6. ve.

SLIKOVNA KRIŽANKA - Vodoravno: 2. ga, 3. rog, 4. žaba, 5. roka, 6. krog, 8. mreža, 9. pipa. **Navpično:** 1. žaga, 2. goba, 3. rak, 4. žoga, 5. roža, 6. križ, 7. rep.

REŠITVE SO POSLALI: Martina Giorgi, Ilarija Giorgi, Patricija Malmenvall, Nataša Sancin, Tanja Canciani, Aleks Mahnič, Martina Bandi, 1., 3. in 4. r. OŠ »P. Voranc« - DOLINA. Peter Jankovič, Damjan Kosmač, Nataša Pertot, Elizabeta Žerjal, Monika Sulli, Kar men Kerin, Patricija Zahar, 3. in 5. r. OŠ BORŠT. Romana Colarich, Elena Smotlak, Maja Cherti, Karmen Matkovič, Nataša Cociani, 4. in 5. r. OŠ ŽAVLJE - KOROŠCI. Marina Bembi, Andrej Ferfolja, Vasko Tinta, Andrej Ferluga, Klavdija Srebotnjak, Tanja Kermec, Elisa Puntin, Andrej Majcen, Barbara Rudolf, Karin Vitez, Vanja Rudolf, 2. in 5. r. OŠ »Bazoviški junaki« - ROJAN. Ervin Iori, Marino Gherlani, 4. in 5. r. OŠ MAVHINJE. Andrej Lakovič, 2. r. OŠ »P. Voranc« - DOBERDOB. Aleks Košuta, 1. a r. SŠ »I. Cankar« - SV. JAKOB. Tanja Devetak, Tanja Visintin, 5. r. OŠ STANDREŽ. Rado Racman, 2. b r. SŠ »Sv. Ciril in Metod« - SV. IVAN. Suzana Sancin, Renata Sancin, 2. in 3. r. OŠ DOMJO. Pavel Antonič, Veronika Legiša, Maja Brajkovič, Andrej Škerk, Michele Passerini, Tanja Masten, Patrik Pahor, Elena Leghissa, Gianna Pahor, Aljoša Terčon, Peter Pertot, 4. in 5. r. OŠ DEVIN. Sonja Košuta, Katja Verginella, 3. r. SŠ »F. Levstik« - KRIŽ. Barbara Kocman, 4. r. OŠ ZGONIK. Katja Fabrizi, Dimitrij Carli, Oliver Carli, 2., 4. in 5. r. OŠ »P. Tomažič« - TREBČE. Stojan Succi, Nataša Bizjak, 4. r. OŠ »A. Gradnik« - REPENTABOR. Edvard Ciani, Martina Vidali, Izabela Cipollino, Aleksander Černe, Barbara Morpurgo, Irene Vremec, Sabina Citter, Veronika Martelanc, Valentina Hrovatin, 4. b in 5. r. OŠ »F. Bevk« - OPČINE. Sandra Filipovič, Tatjana Zajec, 2. b r. SŠ »S. Kosovel« - OPČINE. Olaf Sedmak, OŠ »O. Župančič« - SV. IVAN. Bogdan Grilj, Aljoša Kuzmin, Vera Tomšič, David Černic, Barbara Luvisutti, Katerina Kovic, Dimitrij Florenin, Robert Čadek, Alenka Florenin, Damjana Devetak, 3. in 5. r. OŠ SOVODNJE OB SOČI. Sergij Blasi, Alenka Leghissa, 4. in 5. r. OŠ SV. JAKOB. David Ota, 4. r. OŠ »K. Destovnik - Kajuha« - GROPADA. Andrej Perić, Marjan Pešić, Monika Rudež, 2. in 5. r. OŠ »V. Šćek« - NABREŽINA. Tamara Bernhardt, Roberta del Piero, Nada Carli, Massimo Savi, Rodolfo Madotto, Karen Marzolo, Mirjam Gregori, Mauro Benci, Aleksander Lorenzi, 4. in 5. r. OŠ »F. Milčinski« - KATINARA. Maja Vizentin, David Starc, Štefan Legiša, Danilo Pahor, Jožef Milone, Jadranka Čulav, Sabrina Zezlina, Maksi Clemente, 1., 2. in 5. r. OŠ »D. Kette« - SV. FRANČIŠEK. Roberto Cappelli, 2. r. OŠ »K. Štrekelj« - SESLJAN. Barbara Mauri, Karmen Matkovič, 2. in 5. r. OŠ »F. Venturini« - BOLJUNEC. Sandra Poljšak, 1. r. OŠ BARKOVLJE. Damjana Cescutti, 1. b r. SŠ »I. Trinko« - GORICA. Geremia Hlede, 3. r. OŠ V. VENETO - GORICA. Mirjam Antonič, Jasna Perić, 5. r. OŠ SLIVNO. Tamara Lipovec, Ingrid Sancin, Dean Oberdan, Alan Oberdan, 1., 2. in 5. r. OŠ »K. Širok« - DONADONI. Maksi Kralj, 1. r. SŠ »F. Erjavec« - ROJAN. Igor Gabrovec, Franci Fabec, 2. r. OŠ CEROVLJE.

NAGRADE DOBIJO: Tanja Kermec, 2. r. OŠ »Bazoviški junaki« - ROJAN. Andrej Lakovič, 2. r. OŠ »P. Voranc« - DOBERDOB. Dimitrij Carli, 4. r. OŠ »P. Tomažič« - TREBČE. Nada Carli, 5. r. OŠ »F. Milčinski« - KATINARA. Mirjam Antonič, 5. r. OŠ SLIVNO.